

ရွှေဒေါင်း

ပထမဆရာသိန်း

ထို့ပြင် ဂါထာမန္တရားအတတ်နှင့် စိတ်ဖြင့် ညှိခြင်းတည်းဟူသော အတတ်အပြင် လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တူညီအောင် ခြယ်လှယ်နိုင်ပေသော ပထမသိန်း၏ အတတ် မျိုးစုံခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ အံ့ဩ၍ မကုန်နိုင်အောင် ရှိခဲ့ပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌မှ အရေးကြီး၍ တတ်အပ်သော အတတ် မှန်ခဲ့လျှင် ပထမသိန်း မတီးခေါက်မိသော အတတ် မရှိ ဟူ၍ပင် ထင်မြင်မိလေသည်။

ပထမဆရာသိန်း

9 782025 000173

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပထမံ ဆရာသိန်း ရွှေဥဒေါင်း

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - နဝမအကြိမ်၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - ဗဂျီလင်းဝဏ္ဏ
- အတွင်းဒီဇိုင်း - ခိုင်ဇင်ထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ - ၅၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး - ၁၃၅၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးပြည့်အာကာ(၀၃၀၉၄-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် ၃၀၈၊ သင်္ဘောကျင်း ၂ လမ်း၊
သင်္ဘောကျင်းရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်မျိုးမျိုးသန်း(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဂွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ကိုလတ်စာပေ
အမှတ် ၂၀၀၊ ၃၁ လမ်းအထက်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၉ ၅၀၂၀၆၈၊ ၀၉ ၈၈၅၀၂၀၆၈၊ ၀၉ ၂၆၅၀၂၀၆၈

ရွှေဥဒေါင်း
ပထမံ ဆရာသိန်း / ရွှေဥဒေါင်း။ ရန်ကုန်
စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၂။
စာမျက်နှာ - ၂၅၆၊ ၁၃.၉၇ စင်တီ x ၂၀.၃၂ စင်တီ
(၁၇) ပထမံ ဆရာသိန်း

ပထမပိုင်း

အခန်း (၁)

ကျွန်ုပ်သည် ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ကောလိပ်ကျောင်းမှ အိုင်အေ စာမေးပွဲအောင်မြင်ပြီးနောက်၊ ၁၉၁၃ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယပြည် ဒယ်ရဒွန်းမြို့၌ သစ်တောကျောင်းတက်ရန်အတွက် အစိုးရ ရွေးကောက်စေလွှတ်သူများအနက်တွင် တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ရာ ၁၉၁၆ ခုနှစ်တွင် အစိုးရ သစ်တောစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီးလျှင် ဝန်ထောက်အဖြစ်နှင့် ပျဉ်းမနားမြို့၊ မိုးကုတ်နှင့် ကသာမြို့များတွင် ၇ ခုနှစ်ခန့်တိုင်တိုင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးလေသည်။

ထိုအချိန်ကာလ အတောအတွင်း၌ ပျဉ်းမနား သစ်တောနယ်အတွင်းမှ ရရှိခဲ့သော ငှက်ဖျားရောဂါသည် မကြာခဏ ဖိစီးနှိပ်စက်ခဲ့သည်တစ်ကြောင်း၊ အထက်လူကြီးများနှင့် မသင့်မတင့် ဖြစ်သည်အတွက်ကြောင့် နှစ်စဉ်တိုးမြှင့်မှုကို သုံးနှစ်တိုင်တိုင် မတိုးဘဲ ရပ်စဲထားခြင်းတည်းဟူသော အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းကို ခံရသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် အစိုးရဘက်၌ အမှုထမ်းရွက်ရခြင်းကို စိတ်ပျက်ပြီးလျှင် အားလပ်ခွင့် လေးလခံယူရာမှ နောက်ဆုံး၌ တစ်ခါတည်း နုတ်ထွက်ခဲ့လေသည်။

အထက်လူကြီးများနှင့် မသင့်မတင့်ဖြစ်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်ဝတ္တရားများ၌ ပျက်ကွက်ပေါ့လျော့သောကြောင့် မဟုတ်။ သစ်တောဘက်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် အခြားဘက်များကို တုပ၍ အထူးသဖြင့် အရိုအသေကြိုက်သူ သစ်တောဝန်ထောက်

mgyoe.com

တစ်ယောက်နှင့် အချင်းဖြစ်ပွား စကားများကြရာတွင် စိတ်မာန်အလျောက် လက် သီးလက်ရုံးတန်းကာ ခုခံပြောဆိုမိသော အပြစ်ကို ဝန်ချတောင်းပန်ခြင်းမပြုဘဲ ခေါင်းမာခဲ့ခြင်းအတွက်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ အပြစ်ပေးခြင်းခံရသူ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာ တရုတ်လူမျိုး ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ မိခင်မှာ မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်လေရာ၊ ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်အား ငယ်စဉ်ကပင် ပြည်ကြီးသို့ ပို့ထား၍ တရုတ်စာနှင့် တရုတ်စကားတို့ကို သင်ကြားလေ့လာစေခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်အသွင်မှာ တရုတ်လူမျိုးအစစ်များနှင့် မခြားမနားရှိနေသည်ပြင် တရုတ်ကပြား မို့ခက်ခဲလှစွာသော တရုတ်စာနှင့် တရုတ်စကားကိုလည်း သွက်လက်စွာ ပြောနိုင်၊ ရေးနိုင်၊ ဖတ်နိုင်သည့်တိုင်အောင် တတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။ အလုပ်မှ ထွက်လာ ခဲ့ပြီးသည့်နောက်၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ မြန်မာပြည်နှင့် တရုတ်ပြည်ကြီး၏ ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုလုပ်ငန်းအတွက် တရုတ်ပြည်ရှိ မြို့ကြီးများအသီးသီးသို့ ၂ နှစ်ကျော် ၃ နှစ်တိုင်တိုင် လှည့်လည်စုံစမ်းခဲ့ရသည် ဖြစ်ရာ ဖခင်၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ တရုတ်ပြည်ဖြစ် ကုန်စည်များကို ပင်ရင်းဌာန ဖြစ်သော ဒေသများမှ ကုန်သည်ကြီးများနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံခြင်းပြု၍ မြန်မာ ပြည်သို့ တင်ပို့ရောင်းချပေးရန် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏မိခင်နှင့် ဖခင်တို့မှာ ရုတ်တရက် ရှောင်တ ခင်ရောဂါမျိုးဖြင့် တစ်လအတွင်းတွင် နှစ်ဦးစလုံး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်လေရကား၊ ထိုစဉ်အခါက ရှန်ဟဲမြို့သို့ ရောက်နေသော ကျွန်ုပ်မှာ အလုပ်လက်လွတ်ဖြစ်ရုံမျှမက မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာဖို့ပင် စရိတ်ကြေးငွေအတွက် ကျပ်တည်းခဲယဉ်းခြင်းနှင့် တွေ့ကြုံရလေ၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်၏သဘော၌လည်း မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လို သောဆန္ဒ မရှိလှချေ။ ရှန်ဟဲမြို့ရှိ ဖခင်၏ မိတ်ဆွေဟောင်းများထံမှ စရိတ်စက တောင်းခံရသော် ရနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် သစ်တောဘက်၌ အမှု ထမ်းခြင်းအားဖြင့် မြန်မာပြည်၌ စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် တရုတ် ပြည်နယ်၌ပင် ရတတ်သရွေ့ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ရန် အကြံဖြစ်ခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်မြို့မှ ညီဖြစ်သူ တင်ပို့လိုက်သော ငွေကလေးကို အိမ်လ ခနှင့် ထမင်းဖိုးအတွက် အသုံးပြုလျက် ရှန်ဟဲမြို့၌ပင် ဆက်လက်၍ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေခဲ့ရာ အချို့သော အလုပ်ကလေးများ၌ ခေတ္တမျှ လုပ်ရသော အချိန်ကာလမှ တစ်ပါး အားလပ်သည်သာလျှင် များခဲ့၍ နောက်ဆုံး၌ အိမ်ရှင်ကပင် သုံးလတွက် အိမ်လခကြောင့် နို့တစ်များပေးခြင်း ခံခဲ့ရလေပြီ။

mgyoe.com

တစ်ညနေ၌ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးကျန်ရှိသော ကြေးငွေကလေးနှင့် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဝင်ရောက်စားသောက်ခဲ့၍ ဤညစာသည် နောက်ဆုံးညစာပင် ဖြစ်ချေမည်လောဟု မသိနိုင်သော အနေမျိုးဖြင့် စိတ်ပျက်စွာ လျှောက်လာခဲ့စဉ် ရန်ကုန်မြို့၊ ကောလိပ်ကျောင်း၌ အတူတကွ ပညာသင်ကြားဖူးသော ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း ကျင်ဟုတ်နှင့် တွေ့လေ၏။

“အခန့်သင့်လိုက်လေ ကိုကျင်စိန်၊ ခင်ဗျားကို မနက်ကတည်းက ကျုပ်လိုက်ရှာနေတယ်။ အလုပ်အကိုင်များ ဘယ်နှယ်လဲ”

“နေရာမှ မကျသေးပေါင်ဗျာ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ခင်ဗျား လိုက်ရှာသလဲ”

“ခင်ဗျားအတွက် အလုပ်တစ်ခုတွေ့ထားလို့ဗျ။ ကျုပ်ရောက်တာတော့ ခင်ဗျားက မသိဘူး၊ ခင်ဗျားအကြောင်းတော့ ကျုပ်သိပြီးပြီ”

“ဘယ်လို အလုပ်မျိုးလဲဗျ”

“ကျောင်းကတည်းက ခင်ဗျားဟာ စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်ချင်ကြောင်း ပြောဖူးတာ ကျုပ် အခုတောင် မမေ့ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ပထမ ဆရာသိန်းက မနက်တုန်းက လူတစ်ယောက်လိုတယ်လို့ ပြောပြောချင်း ခင်ဗျားကို ကျုပ်ချက်ချင်းသတိရလာတယ်”

“ဘယ်က ပထမ သိန်းလဲဗျ”

“ခုကာလ နောက်ပေါ်တွေထဲက အင်းတွေ၊ မန္တရားတွေ၊ လက်ဖွဲ့တွေ၊ သိုက်စာတွေ စတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို လောကဓာတ်ပညာနဲ့တွဲပြီး လိုက်စားနေတာ ဒီလူတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျား မကြားဖူးဘူးလား”

“သန့်သန့်တော့ ကြားဖူးပါရဲ့ဗျာ။ နေဦးဗျို့၊ ဘယ်မှာတုန်းကပါလိမ့်။ ဪ သတိရပြီ။ ကသာမှာ ကျုပ် သစ်တောဝန်ထောက်လုပ်တုန်းက ရွှေလီနယ်မှာ ကျုပ် တစ်ခါ သူ့ အကြောင်းကြားခဲ့တယ်။ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် ဆိုပါကလား”

“ထူးဆန်းတာကတော့ ဘာပြောဖို့ရှိသလဲဗျာ၊ ရှေးက တိမ်မြုပ်နေတဲ့ ပညာရပ်တွေကို လိုက်စားတဲ့အပြင် ဒီလူက တရုတ်စကား၊ အင်္ဂလိပ်စကား၊ ကုလားစကား၊ ကချင်စကား၊ ရှမ်းစကားမှ စပြီး ဘာသာမျိုးစုံတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“နို့ နေပါဦးဗျာ၊ သူက ဘယ်လိုအလုပ်များ ကျုပ်ကို ပေးနိုင်သတဲ့လဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ် သေသေချာချာမသိဘူး။ တရုတ်စကား ကောင်းကောင်း၊ တတ်ပြီး သတ္တိလဲရှိ၊ အလုပ်လက်မဲ့လဲဖြစ်၊ အရွယ်လဲကောင်းကောင်းနဲ့ လူတစ်

mgyoe.com

ယောက် လိုချင်တယ်လို့ ဒီကနေ့မနက်ပဲ သူက ကျုပ်ကို ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ခင်ဗျား ဒီရောက်နေတာ သိလေတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဆက်သွယ် ပေးရရင် နေရာကျမယ်လို့ အောက်မေ့တဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတာပဲ”

“တွေ့စမ်းရအောင်လေဗျာ”

“လာ- ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့။ ဈေးနားက ဘုံအိမ်ကို သူလာတတ်တယ်။ ဒီလူက တရုတ်စကားတတ်ပြီး တရုတ်တွေနဲ့ အားကြီးပေါင်းတဲ့လူ”

“ဒီလူက ဘာကြောင့် ရှန်ဟဲကို ရောက်နေရတာလဲ”

“ရှန်ဟဲ မပြောနဲ့ဆရာ၊ ဒီလူက ပီကင်းလဲရောက်ဖူးတယ်။ အိန္ဒိယပြည်လဲ နဲ့လို့၊ ဘီလပ်တောင် ရောက်ဖူးသေးတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

“တွေ့ချင်သဗျာ၊ အလုပ်နေရာ ကျကျ မကျကျ သူနဲ့တွေ့ရရင် တော်ပါပြီ၊ လာဗျာ သွားကြရအောင်”

ထို့နောက် ကိုကျင်ဟုတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လန်ဒြားတစ်စီးနှင့် ဘုံအိမ်သို့ သွားကြလေရာ ပထမသိန်းနှင့် မတွေ့ရသော်လည်း ၎င်း ငှားရမ်းနေထိုင်လျက် ရှိသောအိမ်ကို သိသည့် တရုတ်ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ လန် ဒြားနှင့်ပင် ဆက်လက်သွားရောက်ကြလေ၏။ ထိုအိမ်သို့ရောက်သောအခါ တရုတ် လူမျိုး အစေခံတစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ ၎င်း၏ဆရာမှာ ည ၇ နာရီအချိန်မှ ပြန်လာ မည်ဟု ပြောသွားကြောင်း ပြောပြလေ၏။

“ဝွကျတာပဲဗျာ၊ ၇ နာရီဆိုတော့ ကျုပ်မှာ ကိစ္စကလေးတစ်ခုရှိလို့ မအား ပေဘူး။ သို့သော် ဒီလိုလုပ်ပေတော့။ ကျုပ်က စာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်မယ်။ ဒီစာနဲ့ ခင်ဗျား သွားပေတော့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး သွားသာ သွားပါ။ ဒီလူက ခင်ဗျားကို မြင်ရရင် သဘောကျပြီးသားပါဗျ။ သူ့အလုပ်ကိုသာ ခင်ဗျားက သဘောကျမယ် မကျမယ်ကိုသာ ခင်ဗျားစဉ်းစားဖို့ လိုမှာပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ထိုအခါ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေ၍ နက်ဖြန်အတွက်ပင် ထမင်းစားဖို့မရှိ အောင် ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူနှင့် စမ်းသပ်တွေ့ဆုံရန် သဘောတူညီရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုကျင်ဟုတ်၏ နေအိမ်သို့ သွားကြ၍ ကိုကျင်ဟုတ်က ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း စာကို ရေးသားပေးအပ်ပြီးလျှင် နက်ဖြန် သူ့ထံ အကြောင်းပြန်ရန် မှာထားပြီးနောက် ခွဲခွာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဈေးအနီးတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း မည်သို့သော အလုပ်မျိုး ဖြစ်ချေမည့် အကြောင်းကို စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိရာ ၇ နာရီထိုးသည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် လန်ခြားမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ခြေလျင် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ပထမံသိန်း၏ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ယခင်က အစေခံနှင့်တွေ့၍ ကိုကျင်ဟုတ်ပေးလိုက်သောစာကို ပေးလိုက်ရာတွင် အစေခံသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၍ ၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါတွင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ကျွန်တော်အား ခေါ်သွားလေ၏။

အစေခံသည် တစ်ခုသောအခန်းအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်အား ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေစဉ် အခန်း၏အခြေအနေကို ကြည့်ရှုရာတွင် ရှေးဆရာကြီးတို့၏ အနေအထိုင်နှင့် ခြားနားလှ၍ ဥရောပတိုက်သား အရာရှိကြီးများ၏ နေအိမ်အလား ခမ်းနားသပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် ဆိုဖာကြီးများကို တွေ့ရသဖြင့် ပထမံသိန်းဆိုသူမှာ အလွန်တရာ ခေတ်ဆန်သည်အပြင် ဥစ္စာကြေးငွေ အရာဌာန၌လည်း အတော်အတန် ခိုင်လုံသူတစ်ယောက်ဟူ၍ ခန့်မှန်းမိ၏။

တစ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ အတွင်းဘက်တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာ၍ အလွန်တရာ ကျစ်လျစ်သေးသွယ်လျက် အရပ်မြင့်မားလှသော လူတစ်ယောက် ကြောင်ကဲ့သို့ အလွန်တရာ ညင်သာလှသော ခြေလှမ်းဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ပထမံသိန်းဟူသော အမည်ရှိခြင်းအားဖြင့် ယောင်ချောကြီးထုံးလျက် လွယ်အိတ်နှင့် ပုဆိုးရှည်ဝတ်ဆင်သော လူစားမျိုးဟူ၍ မှတ်ထင်ခဲ့ပါလျှင် မှားယွင်းချေမည် ဖြစ်လေသည်။ ပိုးဘောင်းဘီအပွကြီး၊ နက်ပြာရောင် ဘလေဇာကုတ်နှင့် ပေဘင်ရှူးကိုစီးလျက် ဗိုလ်ကေကိုလည်း ချောပြောင် သပ်ရပ်လှစွာဖြင့် နောက်သို့လှန်၍ ဖီးထားသည်ဖြစ်ရာ၊ အသားမှာမူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့က ကြေးဝါရောင်ဟုခေါ်ကြ၍ မြန်မာလူမျိုးတို့က ရွှေရောင်ဟု ခေါ်ကြသည့် လွန်မင်းစွာ ဝါထိန်လှသော အဆင်းရှိချေ၏။ နက်မှောင်ဖြောင့်စင်းစွာရှိသော မျက်ခုံးတို့နှင့် အရောင်တလက်လက် ထွက်သည့်တိုင်အောင် ချောပြောင်သပ်ရပ်စွာ ဖြီးထားသော ဆံပင်တို့၏အကြား၌ ကျယ်ဝန်းလှစွာသော မဟာနဖူးကြီးသည်လည်း ဝါဝင်းသောအသားကြောင့် လွန်မင်းစွာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားလျက်ရှိချေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားသော အင်္ဂါရုပ်၌ အထူးခြားဆုံးသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းမှာမူကား ၎င်း၏ ကြည်လင်တောက်ပသော မျက်လုံးများပေတည်း။ ပထမံသိန်းသည် ကျွန်ုပ်အား စိုက်၍ကြည့်လိုက်သောအခါများ၌ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကို ဖောက်ထွင်း၍ သွားဘို့ သည့်အလား မှတ်ထင်ရသည့်ပြင် ဝမ်းတွင်း၌ ရှိသော စိတ်အကြံအစည်နှင့်တကွ

mgyoe.com

အူသိမ်အူမ မကျန်အောင် ထိုးဖောက်မြင်စွမ်းနိုင်ပေဘိ၏တကားဟူ၍ပင် မှတ်ထင်ရပေ၏။ ၎င်း၏ အသက်မှာမူ ခန့်မှန်းရန် ခဲယဉ်းလှသော အင်္ဂါရုပ်မျိုးဖြစ်သဖြင့် ၄၀ ၏ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်၌ ရှိမည်ဟူ၍ တွေးထင်ရ၏။

အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသောအခါ ပထမသိန်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိနေသော ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် စည်းစိမ်ရှိသော အမူအရာနှင့် ဖြည်းညင်းစွာ ထိုင်ပြီးနောက်-

“ကိုကျင်စိန် ဟုတ်ပါစ”

“မှန်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက ဘယ်လိုများ အကဲခတ်မိသလဲတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တော့ဖြင့် ခင်ဗျားကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျပြီ၊ ကိုင်း ကျုပ်က စကားရှည်ရှည် ပြောတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောစရာရှိတဲ့ကိစ္စကို တိုက်ရိုက်ပဲပြောကြစို့။ တရုတ်စကား ခင်ဗျားပြောတတ်တာတော့ သိရပြီး စွန့်စားတဲ့ဖက်ကတော့ ဘယ်အထိ ခင်ဗျား စွန့်စားမလဲ”

“စွန့်စားထိုက်တဲ့ အလုပ်မှန်လျှင် အသက်အထိ ကျွန်တော် စွန့်ပစ်ပါတယ်”

“ကောင်းလှပြီ၊ ကျုပ်လဲ ယုံကြည်တယ်၊ သို့သော် စွန့်စားထိုက် မထိုက်ဆိုတာက ရှိပေတယ်။ ဒီလိုမျှ ကိုကျင်စိန် စွန့်စားထိုက်တယ်ဆိုတာ တိုင်းပြည်အတွက်၊ အမျိုးသားအတွက်၊ ကိုယ်ကျိုးအတွက်ဆိုလို့ အမျိုးမျိုး ရှိတာကိုးဗျ။ ကောင်းပြီ၊ အမျိုးသားမှာလဲ အကျိုးရှိမယ်၊ ကိုယ်တိုင်လဲပဲ အများကြီး အကျိုးခံစားရမယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်အထိ ခင်ဗျား စွန့်စားမလဲ”

“ဒီလိုများဆိုရင် အသက်ကိုပါ မညှာပါဘူးဆရာ စွန့်ပါမယ်”

“ကောင်းလှပြီ၊ လောကကြီးမှာ ပညာတွေက ငုပ်ချည်ပေါ် ချည်ဖြစ်နေတယ်ဗျ၊ ခုကာလ လူများကတော့ ဘယ်လိုထင်နေကြသလဲဆိုတော့ ယခုခေတ်ကြီးမှာ ပညာတွေဟာ တိုးတက်လာတယ်တဲ့ဗျ၊ ရှေးက ဘယ်တော့မှ ဒီအခြေမျိုးကို မရောက်ဖူးဘူးတဲ့ဗျ၊ စင်စစ်မှာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ၊ တိုးတက်တဲ့ဖက်က တိုးတက်လာပြီး တိမ်မြုပ်တဲ့ဖက်က တိမ်မြုပ်သွားတဲ့ပညာတွေ အများကြီးပဲ ကိုကျင်စိန်”

“ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်”

“ကျုပ်တစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်လိုတုန်းဆိုတော့ ခေတ်ကာလပညာကိုလဲ တတ်နိုင်သမျှ ဆည်းပူးတယ်၊ ရှေးက တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ ပညာအငုပ်အရင်းတွေကိုလဲ တတ်နိုင်သမျှပေါ်အောင် လိုက်နေတယ်”

mgyoe.com

“သဘောကျပါတယ်ဗျာ”

“အာတပွနပေဒင်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“မီးရှို့ပစ်ရတဲ့ ပေဒင်ကျမ်းဟာ မဟုတ်လား”

“မှန်တယ်၊ သို့သော် ၎င်းပေဒင်ကျမ်းကို မီးရှို့စဉ်က အခြားမူတစ်မူ ကျန်ရှိသေးတယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျား ကြားဖူးရဲ့လား”

“မကြားဖူးဘူးဗျ”

“ခင်ဗျားလဲ မကြားဖူးဘူး၊ တိဘက်ပြည်က ရဟန်းတော်သုံးပါးနဲ့ ကျုပ် တစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဒီပြင် ဘယ်သူမှလဲ မကြားဖူးဘူး၊ ကျုပ်က ဘယ်နည်းနဲ့ ဒီအကြောင်းကို သိရသလဲဆိုတာတော့ မမေးပါနဲ့တော့၊ ရှိကြောင်းကိုတော့ ကျုပ် က တပ်အပ်သေချာ သိရတယ်။ ဒီလိုဗျ၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ ဒေဝါနံ ပီယတိဿမင်း လက်ထက်က ရဟန်းသုံးပါး သာသနာပြုဖို့ ထွက်ကြွတော်မူကြတယ်။ အဲဒီ အာတပွနပေဒင်ကျမ်း၏ ဒုတိယမူဟာလဲ ၎င်းရဟန်းတော်များနဲ့ အတူပါသွားပြီး ယခု တိဘက်ပြည်မှာ ရောက်နေတယ်၊ သို့သော် ဒီအကြောင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သုံးပါးမှတစ်ပါး တိဘက်တစ်ပြည်လုံးကလဲ မသိဘူး၊ မြန်မာပြည်ကလဲ မသိကြဘူး၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းကလဲ မသိဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးကလဲ မသိကြဘူးဗျ”

“ဆရာအကြံက ဘယ်လိုရှိလို့လဲ”

“ကျုပ်အကြံက ဒီပေဒင်ကျမ်းကို တရားသဖြင့်ရအောင် ကျင့်ကြံနိုင်လျှင် ကြံယူ၊ တရားသဖြင့်နဲ့ မရလျှင် မတရားသဖြင့် ခိုးဝှက်လို့ ယူနိုင်လျှင် ယူဖို့ကြံ တယ်”

“ဘယ်လိုများ အသုံးချနိုင်လို့လဲဗျ”

“လောကမှာ ငွေအရေးကြီးတယ် မဟုတ်လားဗျ။ ဒီကျမ်းကိုရလျှင် ငွေကို ခင်ဗျား လိုချင်သလောက်ရမယ်။ လိုချင်သလောက် ငွေရလျှင် လောကမှာ ခင်ဗျား မတတ်နိုင်သေးတာ ဘာများကျန်ဦးမလဲဗျ”

“ဒီပေဒင်ကျမ်းကို ရပါပြီတဲ့ဗျာ၊ ငွေရအောင် ခင်ဗျား ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ပေဒင် ဟောစားမှာလား”

“ဘာ ဒီလိုဟုတ်မလဲ ကိုကျင်စိန်၊ ပေဒင်ဟောလို့ ရှင်ဘုရင့်ဇာတာတစ် စောင်ကို ဟောလို့တောင် ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ရဦးမှာလဲ၊ ငွေရနည်းက ဒီလိုဗျ။ အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့တော်မှာ အိက်စချိန်းဆိုတဲ့ အလုပ်ဌာနကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ ဒီဌာနကြီးဟာက ငွေဒဂါးတက်ဈေး ကျဈေးမှစ၍ ရှယ်ယာအမျိုးမျိုး တက်ဈေး

ကျေးဇူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိန်းသန်းကုဋေကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးကြီးများ ဈေးကစားရာ ဌာနကြီးဖြစ်တယ်။ ၎င်းဌာနကြီးမှာ တစ်နာရီအတွင်း ရွှေဒဂါးတစ်သန်း နှစ်သန်း ရုံးမှု မြတ်မှုဟာ နေ့စဉ်လို ကြုံတွေ့ရလို့ ဘာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း မဟုတ်သေးဘူး တဲ့ဗျ။ ဒီလိုနေရာကြီးမျိုးမှာ ရှေ့အဖြစ်ကို တစ်ရက် နှစ်ရက်မပြော ` တစ်နာရီ လောက် ကြိုတင်ပြီးမြင်နိုင်လျှင် တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ ရွှေဒဂါး ဆယ်သန်း ဆယ့်ငါး သန်းရဖို့ ဘာမှမခဲယဉ်းဘူး ကိုကျင်စိန်ရဲ့။ အဲဒီအိတ်စချိန်းမှာ တစ်နေ့တည်းနဲ့ သူဌေးအဖြစ်က ပြာကျသွားတဲ့လူတွေ၊ တော်ရုံတန်ရုံအခြေအနေက သူဌေးဖြစ် သွားတဲ့လူတွေ ပြည့်နေတာပဲ ကိုကျင်စိန်။ ကျုပ်တို့က ဒီဗေဒင်နဲ့ တွက်ကြည့်လို့ တက်ဈေး ကျဈေးကို ကြိုတင်ပြီး သိနှင့်ထားလျှင် တစ်နေ့တစ်နေ့အတွင်းမှာ ရွှေဒဂါး ဆယ်လေးငါးသန်းမြတ်ဖို့ ဘာခဲယဉ်းသလဲ ကိုကျင်စိန်”

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ဂျွန်တော့ကြားဖူးတာကတော့ ဒီလူစုထဲ ဝင်နိုင်အောင်ဟာ ကိုယ့်မှာ လက်ကိုင်ကောင်းကောင်းတောင့်မှ ဝင်နိုင်တယ်ဆိုပါ ကလားဗျာ”

“လက်ကိုင် ဘယ်လောက်လိုသလဲ၊ ရွှေဒဂါး တစ်သန်းလိုတယ် ဆိုပါတော့၊ ကောင်းပြီ၊ မြင်းပွဲတွေက ကျုပ်တို့ ရအောင်ယူမယ်၊ မြင်းပွဲတွေမှာ နိုင်မယ့်မြင်းကို ကျုပ်တို့ ဗေဒင်တွက်ပြီး ထိုးယူမယ်ဆိုရင် မြန်မာပြည်က မြင်းပွဲတွေ ထားလိုက် ပါဦးတော့၊ အင်္ဂလန်ပြည်က မြင်းပွဲတွေမှာ လောင်းယူလျှင် ရွှေဒဂါးတစ်သန်း လောက်ငွေကို ဘယ်နှစ်ပတ်ကြာအောင် လောင်းနေရဦးမှာလဲဗျ”

“ကောင်းပေဗျာ- ခင်ဗျားအကြံ၊ ဒါထက် ဒီငွေတွေ ရတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ”

“ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်က လူစုတွေ ဟုမ္မဇူးရအောင်လို့ကြိုးစားနေကြတယ်ဆို မဟုတ်လား။ သူတို့နည်းနဲ့ ရဖို့က ခဲယဉ်းတယ်၊ ကျုပ်နည်းနဲ့ရဖို့က လွယ်တယ် ကိုကျင်စိန်”

၁၂

“ဘယ်လိုလုပ်ယူမလဲဗျ”

“ကျုပ်က အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ပူပူဆူဆူ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကျေးကျေနပ်နပ်နဲ့ ဟုမ္မဇူးရအောင် လုပ်ယူမယ်၊ ခုနကပြောတဲ့ အိတ်စချိန်းမှာ တစ်နေ့ကို ရွှေဒဂါး လေးငါးဆယ်သန်း မြတ်အောင် ဈေးကစား၊ မြတ်တဲ့ငွေတွေကို ဘဏ်တိုက် လေး ငါး ဆယ်တိုက် ခွဲပြီးအပ်၊ ဒီလိုချည်း နှစ်ရှည်လများ လုပ်ယူရရင် ကျုပ်တို့လက်ထဲ ကို ငွေတွေ ဘယ်လောက်ရောက်မလဲ၊ ဒီအခါကျတော့ မြန်မာပြည်ကို ကျုပ်တို့

mgyoe.com

မဝယ်နိုင်ပေဘူးလားဗျ။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကလဲ သူတို့ကြိုက် အဖိုးရရင် မြန်မာပြည်ကို မပြောနဲ့ အိန္ဒိယပြည်ကိုတောင် ရောင်းသေးရဲ့၊ သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်ကို လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ်တယ်ဆိုခြင်းဟာ ဘာကိုလိုလို့ အုပ်ချုပ်တာလဲဗျ။ ငွေလိုလို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီတော့က ကျုပ်တို့က သူတို့လိုချင်တဲ့အဖိုးကို ပေးနိုင်ခဲ့လို့ရှိရင် ရောင်းလှချေပေါ့ ကိုကျင်စိန်”

“ကောင်းတယ်ဗျာ ခင်ဗျားအကြံ၊ သူတို့ပြည်က ငွေနဲ့ သူတို့ ပြန်ဝယ်မှာ ကိုးဗျ၊ နေရာကျလိုက်လေဗျာ”

“အကယ်၍ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက မြန်မာပြည်ကို မရောင်းဘူးဘဲ ထားလိုက်ပါဦးတော့ဗျာ။ ကျုပ်တို့မှာ အိတ်စချိန်းမှာ သုံးလေးနှစ်ယောက် ဈေးကစားပြီး ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ကုဋေကုဋာနဲ့ မြန်မာပြည်ပြန်လာပြီး အမျိုးသားတွေကို အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးတွေ ဖွင့်၊ စပါးလုပ်ငန်းတွေ၊ သစ်လုပ်ငန်းတွေကို ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးလက်ထဲ ရောက်အောင် ကြံယူ၊ ငွေကိုသာ လိုချင်သလောက်ရှိပါစေဗျာ။ မြန်မာလူမျိုးတစ်မျိုးလုံးကို ဟုမ္မရူးရသလောက် ချောင်ချိသွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ အကယ်၍ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် မလုပ်တတ်စေကာမူ လိုသလောက် ငွေရင်းထုတ်ပေးနိုင်ရင်တော့ တစ်မျိုးလုံး ချောင်ချိဖို့ လုပ်ငန်းဆောင်တာဖက်က အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်တဲ့ ပညာရှင်တွေ အများကြီးရှိပါတယ် ကိုကျင်စိန်”

“ဒီပြင်လူအဖို့မှာတော့ ခဲယဉ်းရုံမကဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်၊ သို့သော် ကျုပ်မှာတော့ အကူအပံ့ရဖို့ အချက်တွေက တော်တော်များများကြီးရှိတယ်။ သို့သော် ဒါနဲ့တောင် ကျုပ်တို့မှာ မလွယ်သေးဘူးဗျ၊ အသက်ကိုစွန့်ပြီး ကြံရမယ့် အလုပ်ဖြစ်တယ်”

“ဒီလိုအလုပ်မျိုးအတွက် စွန့်ရရင်တော့ တစ်သက်မကဘူး ဆယ်သက်စွန့်နိုင်ပါတယ် ဆရာ”

“ကြိုက်ပြီ။ သို့သော် ခင်ဗျားမှာ ခိုင်လုံတဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း ကျုပ် သိတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့အကြံအစည် အထမြောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မမြောက်သည်ဖြစ်စေ ဝမ်းစာကလေးရအောင်ဟာတော့ ကျုပ် စီမံပေးမယ်”

“နေပါစေ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်”

“မနေပါစေနဲ့၊ ဒီလိုလုပ်ကြစို့။ ကျုပ်တို့အကြံအစည် အထမြောက်ရင်တော့ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် ပြောစရာမရှိတော့ဘူးလေ။ သို့သော် အထမြောက်မယ်လို့ အမှန်မပြောနိုင်တဲ့အတွက် စီမံဖို့လိုတယ်။ ကိုင်း ဒီတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့

mgyoe.com

လိုက်ဖို့ သဘောတူခဲ့လို့ရှိရင် အထမမြောက်ဘဲ ကျုပ်တို့ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျား ရင်းနှီးစားသောက်ဖို့ ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ် ကျုပ်ပေးမယ်။ ခင်ဗျား အပ်ချင်တဲ့လူနဲ့ အပ်ထားခဲ့။ ကြိုက်ပါလား။”

“ကြိုက်ပါပြီ ဆရာ၊ ဒါထက် ဘယ်လောက်ကြာလိမ့်မယ် ထင်သလဲ”

“ပြောဖို့ခက်တယ်ဗျ၊ တစ်လကြာချင်ကြာမယ်၊ တစ်နှစ်ကြာချင် ကြာမယ်။ အမှန်မပြောနိုင်ဘူး”

“နှောင့်နှေးတယ်လို့ စိတ်မရှိပါနဲ့ ဆရာ။ အင်မတန်ကြီးတဲ့ အကြံကြီး ဖြစ်လေတော့ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညလောက်တော့ စဉ်းစားခွင့်ပြုပါဆရာ”

“ဘယ့်နှယ်စိတ်ရှိရမလဲဗျ။ ခင်ဗျားက မစဉ်းစားရင်တောင် ကျုပ်က စဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးရမှာပေါ့။ ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် တစ်နေ့နဲ့တစ်ည စဉ်းစားချင် တယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် ဒီအချိန်မှာ စကားပြန်ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

ထိုအခါ ပထမဆရာသိန်းသည် အစေခံကိုခေါ်၍ လက်ဖက်ရည်ပွဲပြင်ခဲ့စေ ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ထွေရာလေးပါးစကားတို့ကို ပြောနေ ရာမှ

“ဗေဒင်ဆိုတာ ခင်ဗျား ယုံကြည်ရဲ့လား ကိုကျင်စိန်”

“အမှန်ပြောရမှာဖြင့် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ပဲ ဆရာ။ မယုံဘူးလို့တော့ လုံးလုံး မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုအခါ ပထမသိန်းသည် ပြုံးစိစိမျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ပြီး နောက် ဖြည်းညင်းစွာ လေချွန်လိုက်ရာတွင် ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင်သည် မည်သည့်အရပ်က လာသည်မသိ။ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တည့်တည့်သို့ ပြုံးခနဲ ခုန်ချ လိုက်သဖြင့် လန့်၍ပင် သွားမိသေးသည်။

ပထမသိန်းသည် စားပွဲပေါ်မှ စာတစ်ရွက်ကိုယူ၍ (၁) မှ (၁၀) သို့တိုင် အောင် ဂဏန်းများကို ခပ်ကြကြရေးပြီးနောက် ကြောင်နက်ကြီး၏ လည်ဂုတ်ကို ပွတ်သပ်လျက် နားနားသို့ကပ်၍ စကားတီးတိုးပြောရာတွင် ကြောင်နက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို မော်လျက်ကြည့်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့အကြောင်း ကြောင့်မသိ၊ ကျောထဲမှပင် ချမ်း၍ စိမ့်သွား၏။

၎င်းနောက် ကြောင်နက်ကြီးသည် ကြမ်းပေါ်၌ ခင်းထားသော စာရွက်ပေါ် ရှိ ဂဏန်းများကို နမ်းရှုပ်ခါ ကြည့်ပြီးနောက် ဂဏန်းလေးလုံးကို ခြေလေးဘက်ဖြင့်

mgyoe.com

ထောက်ထားလေ၏။ ပထမံသိန်းသည် ဂဏန်းများကို ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား မော်ကြည့်လျက်-

“ကိုကျင်စိန် ခင်ဗျား ၁၂၅၀ ပြည့်နှစ်ဖွား မဟုတ်လား”

ဟု မေးရာ ဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံရ၏။

ထို့နောက် မြန်မာလ၏ အမည်များကို ရေးပြန်၍ ကြောင်ကြီး၏ရှေ့၌ ခင်းပေးလျက် ရှေးနည်းအတူပြောပြန်၍ ကြောင်ကြီးသည် တန်ဆောင်မုန်းလ၌ ထောက်ထားကြောင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်ရ၏။ ထို့နောက် နေ့ကို မေးမြန်းရာ သောကြာနေ့သားဖြစ်ကြောင်းကို ကြောင်ကြီးက ပြနိုင်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့်နည်းဖြင့် ကြောင်ကြီးအား သင်ကြားထားသည်ကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် အံ့ဩစွာရှိနေစဉ်-

“ကိုင်းကိုင်း ကိုကျင်စိန် နောက်များတော့ ကျုပ်ပညာစွမ်းကို ထူးထူးခြားခြား ပြရသေးတာပေါ့၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားဖို့ အလုပ်ကိုသာ ၂၄ နာရီနဲ့ ပြီးအောင် စဉ်းစားချေပါဦးတော့”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုထူးဆန်းသော လူ၏ နေအိမ်မှ ဆင်းလာခဲ့တော့၏။

ပထမံသိန်း၏ နောက်ဆုံးမှာထားလိုက်သော စကားမှာမူ မိမိတို့၏ အကြံအစည်သည် မည်သို့သော အကြံအစည်ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်အားမျှ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်းမပြုရန် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၂)

ထိုည၌ ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မအိပ်နိုင်ချေ။ ပထမသိန်း၏ စူးစိုက်စွာသော မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်ကို ထိုးဖောက်မိသည်အလား စွဲမြဲစွာ ထင်မြင်လျက်ရှိရာ၊ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း ပထမသိန်းသည် ကျွန်ုပ်အား ကြောင်ဖြစ်အောင် ပြုစားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထိုကြောင်နက်ကြီးနှင့် ထွေးလုံးသတ်ပုတ်နေရသည်ဟူ၍လည်း အိပ်မက် မြင်မက်လေ၏။

နံနက်လင်းသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်၏ မိတ်ဆွေဟောင်းဖြစ်သော ဘုံလူကြီးထံ သွားရောက်တိုင်ပင်အံ့ဟု အကြံရသည်နှင့် လင်ချင်းဆောင်အမည်ရှိ လူကြီး၏နေအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုလူကြီးသည် ရှန်ဟဲမြို့သို့ ကျွန်ုပ်ဆိုက်ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ငွေမှုကြေးမှုနှင့်တကွ အလုပ်အကိုင်ရစေမှုအတွက်ပါ ကူညီခဲ့သော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လင်ချင်းဆောင်၏ အိမ်သူအိမ်သားများနှင့်အတူ နံနက်စာထမင်း စားသောက်ပြီးနောက် လူကြီးနှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက်ရှိကြစဉ်-

“ဦးနဲ့ တိုင်ပင်စရာကိစ္စလေးတစ်ခုရှိတယ် ဦးရဲ့”

“မင်းတို့ဖခင် မရှိတဲ့နောက် ဦးကို ဖခင်အရာထားပြီး တိုင်ပင်စရာရှိတိုင်ပင်ပေါ့ မောင်ကျင်စိန်။ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါ့မယ်”

“ရှန်ဟဲမြို့ရောက်နေတဲ့ ပထမသိန်းဆိုတဲ့ လူကို ဦး သိသလား”

“ဘယ့်နှယ် မသိဘဲနေလဲ မောင်ကျင်စိန်။ သူ့အကြောင်းကို ကျုပ် ကောင်း ကောင်းကြီး သိတာပေါ့”

“သူက ကျွန်တော့်ကို အလုပ်တစ်ခုပေးမယ် ဦးရဲ့။ ဒီအလုပ်တွေအတွက် ကျွန်တော် ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ရမယ်၊ လက်ခံလို့ တော်ပါ့မလား”

“ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလဲ”

“ဒီဟာတော့ ကျွန်တော် ပြောဖို့ အခွင့်မရှိဘူး ဦးရဲ့”

“ဪ မောင်ကျင်စိန်၊ မောင်ကျင်စိန်၊ ဒီလူနဲ့မှ သွားတွေ့ပါပေတယ် မောင်ရယ်။ မောင့်ကို တူအရင်းလို၊ သားကလေးလို ကျုပ် အောက်မေ့လို့ ပြောရ တော့မယ်။ ငွေဘယ်လောက်ပဲရရ၊ ဒီလူနဲ့များဖြင့် တွဲပြီး အလုပ်မလုပ်ပါလေနဲ့ မောင်ရယ်။ မလွန်သေးလို့ရှိရင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ။ ဦး ပြောတာ မမှားပါဘူး”

“ဘယ်လိုကြောင့်တုန်း ဦးရယ်”

ထိုအခါ လင်ချင်းဆောင်သည် စားပွဲအံ့ဆွဲတစ်ခုမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူလာပြီးလျှင် စာအိတ်မှ ထုတ်လျက်-

“ဟောဒီစာက ပြည်ကြီးမှာ ရောက်နေတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီး ဦးလောဟုတ်က ပေးလိုက်တဲ့စာ မောင်ရဲ့။ နားထောင် ကျုပ်ဖတ်ပြမယ်”

ဟု ပြော၍ တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသောစာကို ဖတ်ပြရာ၊ လိုရင်း အကျဉ်းချုပ် အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

“လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်ခန့်အခါက ကျွန်တော် ရေးဖူးသော စာ အတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ ပထမံသိန်းဆိုသော မြန်မာလိုလို တရုတ်လိုလို လူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခတွေ့လျက် ရှိပါ သည်။ ရှန်ဟဲမြို့၌ ရှိစဉ်က ကျွန်တော်သည် စက်ကွင်းအမည်ရှိသော တရားခံတစ်ယောက်ကို ရှေ့နေခမယူဘဲ လူသတ်မှုတစ်ခုမှ လွတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖူးရာ ထိုသူသည် ထောင်မှလွတ်လာသောအခါတွင် ကျွန်တော့်အား ကျေးဇူးတင်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ဆင်စွယ်ကြုတ် ကလေးတစ်ခုကို လက်ဆောင်ပေးဖူးပါသည်။ စက်ကွင်းက ထိုကြုတ် ကလေး၏အသုံးကို မိမိ မသိသော်လည်း အချို့သောသူတို့သည် ကြုတ် ကလေးကို ရလိုမှုအတွက်ကြောင့် လူကိုပင် သတ်ဖြတ်ဝံ့သည်ဖြစ်သော ကြောင့် ဧကန်မုချ တစ်နည်း နည်းအားဖြင့် အသုံးဝင်မည့် ပစ္စည်းဟူ၍ လည်း ပြောဖူးပါသည်။ ပထမံ ဆရာသိန်းဆိုသော လူသည် ကျွန်တော့်ထံ၌

ထိုကြုတ်ကလေးရှိကြောင်းကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် သတင်းရသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား ချော့မော့ချီတစ်ခါ၊ ခြိမ်းခြောက်ချီ တစ်လှည့်ဖြင့် ကြုတ်ကိုရအောင် ကြံစည်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ခင်ဗျားသိသည့်အတိုင်း ခေါင်းမာသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူက ခြိမ်းခြောက်ချော့မော့လေလေ၊ မပေးလိုလေလေ ဖြစ်ပြီးလျှင် မည်မျှပင် ကြိုးဝါးပါသော်လည်း ငြင်းဆန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုလူသည် ၎င်းကြုတ်ကို ရလိုမှုအတွက်ကြောင့် လူဆိုးများ ငှားရမ်း၍ ကျွန်တော်၏နေအိမ်သို့ ဖောက်ထွင်းသည်မှာ နှစ်ကြိမ်၊ လမ်းမှ စောင့်၍ လုစေသည်က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရှိပါပြီ။ သို့ရာတွင် သူက အတင်းကြံလေလေ၊ ကျွန်တော်က ခေါင်းမာလေလေဖြစ်၍ ရက်ရှည်လများ ကြာရှိခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာ သူ၏လက်တွင်းသို့ ထိုကြုတ်ကလေးရောက်သွားသောအခါမှ ကျွန်တော့်မှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ခွင့်ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုသူ၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းအတွက်ကြောင့် မည်မျှလောက်စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို စုံလင်စွာ မဖော်ပြနိုင်ပါ။ မှော်ဆရာယောင်ယောင်၊ ဗေဒင်ဆရာယောင် ယောင်နှင့် အထက်တန်းစားလူ ဟူသမျှကို ခြောက်လှန့်နိုင်သော အစွမ်းရှိသည့် ပထမသိန်းဆိုသူကို မိတ်ဆွေနှင့် တကွ မိတ်ဆွေ၏ ဆွေမျိုးဉာတိဟူသမျှတို့သည် အဝေးမှ ရှောင်ကွင်းကြစေရန် ကျွန်တော် သတိပေးလိုက်ရပါသည်။”

စာကို ဖတ်ပြပြီးသောအခါ၌ လင်ချင်းဆောင်က-

“ကိုင်း ဘယ့်နှယ်ထင်သလဲ မောင်ကျင်စိန်”

“ခက်တာပဲ ဦးရယ်၊ အလုပ်ရှားပါးတဲ့အခါကြီးမှာ တစ်နှစ်အတွက် ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ဆိုတာကလဲ မနည်းပေဘူး ဦးရဲ့။ ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ် ပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေမရှိဘူးလို့ ဦးက ဆိုလိုသလား”

“ဒီလို ဟုတ်ရိုးလားမောင်။ ဒီလူက ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်မဆိုထားနှင့် ငါးသောင်းလဲ ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ပြည်ကြီးက သိုက်တစ်ခုတုန်းက တော်တော်နှင့် လောက်အောင် ရသွားတယ်ဆိုပဲ။ ကျုပ်သတိပေးတာက ငွေရေး၊ ကြေးရေးအတွက် ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မောင်တို့မြန်မာပြည်ကလူများ ပြောကြတာလို အောက်လမ်းဆရာတစ်ယောက်ထင်လို့ တစ်ဘဝအတွက်တာကလေးနှင့် တစ်လမ်းသွားကြီးများ ဖြစ်နေမလားလို့ သတိပေးရပါတယ် မောင်ကျင်စိန်။ သို့သော် မောင်လဲ ငယ်တဲ့လူ

တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပညာလဲအရှိသားနှင့် စဉ်းစဉ်းစားစားသာ လုပ်ပေတော့ မောင်ရယ်”

လင်ချင်းဆောင်၏နေအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် စိတ်လေးလျက်ရှိလေ၏။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်သည် လူပြတ်လတ်သော နေရာ များသို့ သွားရောက်၍ သစ်ပင်ရိပ်အောက်များတွင် မှောက်ချည်လှန်ချည်ပြု၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ ပထမံသိန်း၏အကြံသည် အကြံကောင်းဖြစ်သော ကြောင့် ထ၊မြောက်ခဲ့လျှင် မိမိနှင့်တကွ တစ်ပြည်လုံးချမ်းသာဖို့ ဖြစ်ချေမည်။ အထမမြောက်ခဲ့လျှင်လည်း ထိုသူပေးသော ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ကို ရင်းနှီးစားသောက် နိုင်သေးသည်။ အကယ်၍ ထိုအကြံအတိုင်း ဆောင်ရွက်နေစဉ်အတောအတွင်း၌ ဘေးအန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခုနှင့်တွေ့၍ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ပါလျှင်လည်း မိမိအတွက် ပူပန်ရန် သားလည်းမရှိ၊ မယားလည်းမရှိသောကြောင့် ငဲ့ညှာထောက်ထားဖွယ်ရာ မရှိပြီ။ သို့ဖြစ်၍ အချိန်တိုင်ရောက်သောအခါတွင် ထိုအလုပ်ကို လက်ခံချေတော့ အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

၇ နာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ပထမံသိန်း၏ နေအိမ်သို့ သွား၍ ယမန်နေ့က နည်းတူ ထိုအခန်းတွင်း၌ တွေ့ဆုံခွင့်ရလေ၏။

“အချိန်မှန်ပါပေဗျာ ကိုကျင်စိန်။ ကျုပ်က အလုပ်လုပ်လျှင် ဒီလိုလူမှ ကြိုက်တယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲဗျ။ ဘယ်လိုများ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သလဲ”

“ကျွန်တော် မေးချင်တာကလေး တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း မေးရလျှင် ဆရာ အကြံကို လက်ခံဖို့ သဘောတူပါတယ်”

“မေးပါဗျာ မေးပါ။ ခင်ဗျား မေးသမျှကို မကွယ်မဝှက် ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြေဖို့ ကျုပ် ကတိထားပါတယ်”

“ဦးလောဟုတ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား သိသလား”

“ကောင်းကောင်းကြီး သိတာပေါ့ဗျ။ ဒီမြို့မှာ သူ ရှေ့နေလုပ်သွားသေးတာပဲ၊ ဘယ့်နှယ် မသိပဲနေမလားဗျ။ သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ ဆင်စွယ်ကြုတ်ကို ကျုပ်ရဖို့ ဘယ် လောက် ကြံစည်ယူရသလဲဗျ”

“ဒီလိုဆိုလျှင် ဆရာလုပ်ပုံဟာ တရားသဖြင့်လို့ ခေါ်နိုင်ပါ့မလားဆရာ”

“တယ်ခက်တယ် ကိုကျင်စိန်၊ လောကကြီးမှာ လူအမျိုးမျိုး ရှိကြတယ်ဗျ။ တစ်ယောက်က တရားတယ်လို့ထင်တဲ့ အပြုအမူတစ်ခုကို ဒီပြင်တစ်ယောက်က မတရားဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူကြည့်ပြီး မဆုံးဖြတ်သမျှကာလ

ပတ်လုံး တစ်ခုသော အပြုအမူသည် မှန်သည်မှားသည်ဟူ၍ တထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ဖို့ ခက်တယ်ဗျ။ လူတစ်ယောက်မှာ ပစ္စည်းတစ်ခုရှိတယ်။ ဒီပစ္စည်းကို သူလဲ အသုံး မချနိုင်ဘူး။ ပစ္စည်း၏အသုံးကို သိတဲ့ လူတစ်ယောက်က အများကောင်းကျိုးအတွက် အသုံးပြုမည့်အကြံအစည်နှင့် ဒီပစ္စည်းကို အဖိုးပေးပြီးဝယ်တယ်။ ဝယ်သော်လဲ သူက မရောင်းဘူး။ ဘယ်လောက်ပေးပေး မရောင်းဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒီအခါမှာ ၎င်းပစ္စည်းကို လူအများကောင်းကျိုးအတွက် အသုံးပြုဖို့ ခိုးယူသည်ဖြစ်စေ၊ တိုက် ယူသည်ဖြစ်စေ၊ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာတော့ မတရားဘူးလို့ မဆိုချင်ဘူးဗျ”

“အများကောင်းကျိုးအတွက်ဆိုလျှင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါပေါ့ဗျ။ ကျုပ်တို့ ယခုကြံစည်တဲ့ အကြံအစည်ဟာလဲ ဒီဟာမျိုးပေါ့”

“ကျေနပ်ပါပြီဆရာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျား ကတိထားတဲ့ ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ဟာက ဘယ်တော့ ပေးနိုင်မလဲ”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်အလုပ်ကို လက်ခံပါတယ်လို့ အခုပြောလျှင် အခုချက်ချင်း ကျုပ် ပေးမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် ထွက်ပြေးမှာ ခင်ဗျား မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“မစိုးရိမ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆရာ”

“ပြေးမဲ့လူမျိုးဆိုရင် ကျုပ်အစကတည်းက မခေါ်ဘူး။ ပြေးမှာဖြစ်လျှင်လဲ စောစောက ပြေးတာပဲ ကျုပ်ကြိုက်တယ်၊ ပြေးပါစေ။ သို့သော် ခြိမ်းခြောက်တာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားပြေးနိုင်လို့ရှိလျှင် တစ်နှစ်ပေါ့ဗျာ။ ၂ နှစ်ပေါ့ဗျာ။ တစ်နေ့ တော့ ကျုပ်နှင့်တွေ့မှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို ယခုလို ယုံကြည်တဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ ကိုင်း ခင်ဗျား အလုပ်ကို ကျုပ် လက်ခံဖို့ သဘောတူပါပြီဗျာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

၎င်းနောက် ပထမသိန်းသည် စားပွဲအံ့ဆွဲမှ ချက်တစ်အုပ် ထုတ်၍ ဖောင်တိန်နှင့် ရေးပြီးလျှင် တစ်ရွက်ကိုဆုတ်၍ ကျွန်ုပ်အား ပေးလေရာ ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်အတွက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

“ဒီကနေ့မနက် လင်ချင်းဆောင်အိမ် ခင်ဗျားသွားလို့ ဦးလောဟုတ်ဆီက စာကို ဖတ်ပြလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဆရာ ဘယ့်နှယ်သိသလဲ”

“ကျုပ်သိတဲ့နည်းတွေ အပုံပေါ့ဗျ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားထွက်ပြေးမှာကို ကျုပ် မစိုးရိမ်ဘူးလို့ပြောတယ် မဟုတ်ဘူးလား။ သူနဲ့ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုစကားပြောခဲ့ ကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြစေချင်သေးလျှင် ကျုပ်မျက်နှာကို ခင်ဗျား စေ့စေ့ကြည့် စမ်း”

“မလိုပါဘူး ဆရာ တော်ပါပြီ”

“ခင်ဗျားကို မြင်မြင်ချင်း ကျုပ် ယုံကြည်တယ်။ ကျုပ် ယုံကြည်ပြီဆိုမှဖြင့် လဲ မှားတယ်လို့ မရှိသေးပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ယခု သွားကြမယ့် ခရီးဟာက ဘေး အန္တရာယ်ကြားထဲ သွားရမှာဖြစ်လေတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ချရ ယုံကြည်ရမှ ဖြစ်နိုင်ကြမှာဗျနော်။ ကျုပ်အပေါ်မှာ ခင်ဗျား သစ္စာမဖောက်ဘူးဆို လျှင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကို ကျုပ် စောင့်ရှောက်မယ်။ အကယ်၍ ခင်ဗျားက ကျုပ်အပေါ်မှာ အနည်းငယ်ကလေး ဝတ္တရားပျက်ကွက်ခဲ့လို့ရှိရင်တော့ ခင်ဗျား ထိုက်နဲ့ ခင်ဗျားကံပဲလို့ ကျုပ် သဘောထားလိုက်မှာပဲ။ ကဲ ကျေနပ်ရဲ့လား”

“ကျေနပ်ပါပြီဆရာ။ ကိုင်း သွားရမယ့်ခရီးစဉ်ကိုသာ ပြောပါတော့။ ဘယ်တော့လောက် ထွက်ကြရမှာလဲ”

အခန်း (၃)

ပထမသိန်းသည် ငွေစီးကရက်ဘူးမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်
၍ ဘူးကို ကျွန်ုပ်ရှေ့ကို တည်ခင်းထားပြီးနောက် ဆိုဖာပေါ်တွင် မှီထိုင်လျက်-

“ဒီလိုဗျ ကိုကျင်စိန်။ ဦးလောဟုတ် စာထဲမှာပါတဲ့ ဆင်စွယ်ကြုတ်ဟာ
ကျုပ်လက်ဝယ်မှာရှိနေကြောင်းကို တချို့လူများ သိခဲ့လို့ရှိလျှင် ရှန်ဟဲမြို့ကြီးမှာ
တောင် ကျုပ်သက်တမ်းဟာ ၅ မိနစ်ထက်ပိုပြီး ရှည်မယ်လို့ အာမခံနိုင်ဘူး။
ဒီကြုတ်ကိုရမယ်ဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်အသက်မက ဆယ်ယောက်အသက်ကို
သတ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ လူတစ်စုရှိတယ်ဗျ။ ဒီလူစုနဲ့ ဦးလောဟုတ် မဆက်သွယ်မိတာ
ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်။ ဒီကြုတ်ကလေးအကြောင်းကို ကျုပ်လိုက်ပြီး
စုံစမ်းနေလိုက်ရတာ တစ်နှစ်လဲ မကဘူး၊ နှစ်နှစ်လဲ မကဘူး၊ ဒီပညာမျိုးကို ကျုပ်
စပြီးလိုက်ကတည်းက ဆိုပါတော့ဗျာ။ အနှစ် ၂၀ ကျော်သွားပြီ။ ဒီကြုတ်အတွက်နဲ့
မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးလဲ နဲ့လို့ တရုတ်ပြည်မှာလဲ ကျုပ်ခြေရာချင်း ထပ်နေပြီး
အိန္ဒိယပြည်မှာလဲ ကျုပ်မရောက်ခဲ့တဲ့နေရာ ခပ်ရှားရှားပဲ။ ဘာကြောင့် ဒီကြုတ်
ကို ဒီလောက်အရေးတကြီး လိုက်ရသလဲဆိုတော့ ဒီဟာကိုရမှ ကျုပ်ပြောတဲ့ အာ
တပ္ပနဗေဒင်ကျမ်းကိုရဖို့ လမ်းပွင့်မှာကိုးဗျ။ ကျုပ် မနေ့ညနေက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း
ဒေဝါနံပီယတိဿမင်းလက်ထက်က ရဟန်းတော်သုံးပါးဟာ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ထွက်
ကြွလာပြီးနောက် ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်ကိုဖြတ်၊ တောကြီးတောင်ကြီးများကို ကျော်၊

နောက်ဆုံးမှာ တိဘက်ပြည်ကိုရောက်တော့ မဟာယနဂိုဏ်းရယ်လို့ တည်ထောင်ကြ
တယ်။ ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်က ဗုဒ္ဓဘာသာများမှာတော့ ဟိနာယန ဂိုဏ်းရယ်လို့
ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြတယ်။ သူတို့အဆိုအတိုင်းတော့ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းက သူတို့ဂိုဏ်း
လောက် မမြတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒီဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်း၏ ခြားနားပုံကိုတော့ ကျုပ်ပြောပြနေဖို့
မလိုပါဘူး။

“ကွဲလွဲတဲ့ အချက်ကြီး လေးချက်အနက် ပထမ အရေးကြီးတဲ့ အချက်ကြီး
ကတော့ ကျုပ်တို့ ဟိနာယနဂိုဏ်းသားများမှာတော့ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကျွတ်တန်းဝင်ကြ
ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီး တရားအားထုတ်ကြတယ်။ မဟာယနဂိုဏ်းသားများကတော့
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကျွတ်တန်းဝင်ရုံနဲ့ မမြတ်သေးဘူးတဲ့၊ သတ္တဝါများကို
မိမိနဲ့အတူ ကျွတ်တန်းဝင်အောင် လုံးပမ်းနိုင်မှ မြတ်တယ်တဲ့။ ဒီတော့ သူတို့
မဟာယနဂိုဏ်းဝင်များကတော့ မဂ်တရား ဖိုလ်တရားကို မလိုလားဘဲ ဘုရားဆုပန်
ချည်းပဲဗျ။ ဒါကို ထားလိုက်ဦး၊ ခုနကပြောတဲ့ ရဟန်းတော်သုံးပါးနှင့်အတူ
အာတပ္ပနပေဒင်ကျမ်း ဒုတိယမူတစ်မူ ပါသွားတယ်ဗျ။ ၎င်းရဟန်းတော်များ
ပြုစုပျိုးထောင်တဲ့ဂိုဏ်းမှာ လျှို့ဝှက်စွာထားတဲ့ ပစ္စည်းသုံးခုရှိတယ်။ တစ်ခုက
ဆင်စွယ်ကြုတ်၊ ဒုတိယက မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် သက်တော်ထင်ရှား
ရှိစဉ်က လက်ကိုင်သုံးစွဲတော်မူခဲ့သော သပိတ်ကွဲ၊ ၎င်းသပိတ်ကွဲမှာ အလွန်ထူးခြား
တဲ့ အင်းများ ပါရှိတယ်။ တတိယပစ္စည်းက အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကြီးက
ညှပ်ရိုးတော်ဖြင့် ထုထားတဲ့ ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ၊ စုစုပေါင်း သုံးခုရှိတယ်။ ၎င်း
ပစ္စည်းများကို အကြီးအမှူးဖြစ်သော ရဟန်းတော်ကြီးသုံးပါးက တစ်ခုစီ အစဉ်
အဆက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ရတယ်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သုံးပါးအနက် နှစ်ပါးမှာ တရုတ်ပြည်၌ သီတင်းသုံးတယ်။
တရုတ်ပြည်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ မကြာခင်က ကွယ်လွန်သည့်အတွက် ၎င်း၏
နေရာတွင် ဟန်ကောင်မြို့က တရုတ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မဟာယနဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အဖြစ်နဲ့ ရွေးကောက်တင်မြှောက်တယ်။ ရွေးကောက်ခြင်းခံရပြီးနောက် ဟန်ကောင်
မြို့မှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် တိဘက်ပြည်သို့သွား၍ မဟာယနဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏
အလုပ်ဝတ္တရားကို လက်ခံပြီးလျှင် ဆိုင်ရာပညာရပ်များကို သင်ကြားရမယ်။ ဒီတော့
ကာ ကျုပ်က ဟန်ကောင်မြို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဖြစ်နဲ့ သူ၏ကိုယ်စားသွားဖို့ စီမံသည့်
အတွက် ခင်ဗျားနဲ့ ယခု စီစဉ်ကြခြင်းဖြစ်တယ်။”

“တရုတ်ပြည်က ဂိုဏ်းချုပ်လက်ထဲမှာ ဆင်စွယ်ကြုတ် ထားတယ်ဆိုပါ

mgyoe.com

တော့”

“မှန်တယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဒီဆင်စွယ်ကြုတ်ကို လက်ကိုင်ပြပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ယောင် ဆောင်သွားမယ် ဆိုပါတော့”

“မှန်တယ်”

“နို့ နေပါဦးဗျာ၊ ကြုတ်ပျောက်သွားတဲ့အကြောင်းကို ဆိုင်ရာဂိုဏ်းချုပ်က သတင်းမပေးဘူးလား”

“သတင်းမပေးဝံ့ဘူးဗျ။ သူတို့စည်းကမ်းက အင်မတန်ကြီးတယ်။ ကိုယ့် အသက်ထက် ထိုပစ္စည်းကို လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းဖို့ ကတိသစ္စာ ပြုထားရတယ်”

“ဟိုကျတော့ ဂိုဏ်းချုပ်နှစ်ယောက် ဆုံနေကြလျှင်ကော ဆရာ”

“ဂိုဏ်းချုပ်အစစ် မသွားဖြစ်အောင် ကျုပ် စီမံထားတယ်။ ထ မြောက်မယ်၊ မထ မြောက်မယ်၊ မပြောတတ်သေးဘူး”

“ရာထူးလက်ခံစဉ်မှာ အာတပ္ပနဗေဒင်ကျမ်းကို ရအောင်ကြံမယ်ဆိုပါ တော့”

“မှန်ပါတယ်။ ဗေဒင်ကျမ်းတင် မကသေးဘူးဗျ။ ရှေ့က ဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လောကီပညာတွေဟာ အဲဒီမှာ အားလုံးစုံရောလို့ ကျုပ်ကြားထားတယ်။ ဒီအတတ် တွေကို ခင်ဗျား ယုံရဲ့လား”

“မြင်ရမှ ယုံရမှာပဲ ဆရာ”

“ကိုင်း ကိုင်း၊ ကျုပ် တစ်ခုတော့ ပြရမှာပေါ့၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း”

ပထမံသိန်းသည် ကျွန်ုပ်အား စေ့စေ့ကြည့်လျက် လက်ညှိုးကို ထောင်၍ ယမ်းပြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် လက်ညှိုးကို စိုက်၍ ကြည့်နေစဉ် လက်ညှိုး၏အဖျား၌ အပြာရောင်ရှိသော မီးတောက်ကလေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်သည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ၎င်းနောက် စိုက်ကြည့်နေရင်းပင်၊ ပထမံသိန်းနှင့်တကွ မီးတောက်ပါ ကွယ် ပျောက်သွား၍ တစ်ခန်းလုံးမှ မီးခိုးများ အူလျက်ထွက်လာသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရ၏။

မီးခိုးများသည် အနှံ့အပြားရှိနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း အခန်း၏အလယ်၌ စုဝေးကြပြီးလျှင် လူတစ်ယောက်၏အသွင် ပေါ်လာလေ၏။ ထိုလူသည် ပထမ၌ မှေးမှေးမှိန်မှိန် ရှိနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားလာပြီးလျှင် အသက် ၅၀ ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ ဗိုလ်လိုဝတ်သော တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်သည် ခါးထောက်ရပ်လျက်ရှိရာ ထိုသူ၏လက်၌ ဝတ်ထားသော စိန်လက်စွပ်ကြီးမှ

အရောင်တဖျပ်ဖျပ် ထွက်နေသည်ကိုပင် တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုသူသည် စကားပြော တော့မည်ကဲ့သို့ ပါးစပ်ကို ပြင်နေရာမှ မှေးမှိန်သောအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေရာ နောက်ဆုံး၌ မီးခိုးများအဖြစ်သို့ ပြန်ရောက်သွား၍ တစ်ခန်းလုံးအနှံ့အပြား လွင့်စဉ် သွားပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း မီးခိုးပါ ကွယ်ပျောက်သွား၍ ပထမသိန်း၏ ယမ်း လျက်ရှိသော လက်ညှိုးနှင့် ပထမသိန်းသာလျှင် ကျန်နေရစ်လေ၏။

ထိုအခါ ပထမသိန်းသည် ယမ်းနေသောလက်ညှိုးကို ရပ်တန့်၍ ဓာတ်ပုံ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထယ့်ပြီးလျှင် “ကိုင်း ခင်ဗျားမြင်တဲ့လူဟာ ဒီအထဲမှာပါသလား၊ ရှာကြည့်စမ်း” ဟု ပြောလျက် ကျွန်ုပ်အား ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကို ပေးလေ၏။

စာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်ရှုသဖြင့် တွေ့ရှိရသော ဓာတ်ပုံများအနက်တွင် ယခင်က တွေ့မြင်ရသော အသက် ၅၀ ကျော် တရုတ်လူမျိုး၏ပုံကို တွေ့ရသော အခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် အောက်တွင်ရေးထားသောစာကို ဖတ်မိရာ၊ လောဟုတ်ဟူ သောအမည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ၎င်း၏လက်၌ ဝတ်ထားသော စိန်လက်စွပ်သည် ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရသော လက်စွပ်နှင့် မခြားနားရှိနေ၍ ခါးထောက်နေပုံခြင်း မှာလည်း အတူတူပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဦးလောဟုတ်ကို ခင်ဗျား မမြင်ဖူးဘူးနော်”

“မမြင်ဖူးပေါင်ဗျာ”

“ကျုပ်၏စိတ်အစွမ်းကြောင့် မရှိသော အရာဝတ္ထုကို ခင်ဗျားမြင်အောင် ပြုလုပ်နိုင်စေကာမူ ခင်ဗျားမမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရတွေ့ရ အောင် လုပ်နိုင်ခြင်းဟာ မထူးဆန်းဘူးလား”

“ထူးဆန်းပါပေဗျာ”

“စိတ်သာရှင်စော ဘုရားဟောလို့ လူတိုင်း ပါးစပ်က ရွတ်ကြတယ်။ သို့သော် စိတ်တို့မည်သည် ဘယ်လောက်တန်ခိုးသတ္တိ စွမ်းတဲ့အကြောင်းကို လူတိုင်း မသိကြဘူးဗျ။ အနောက်တိုင်းက လောကဓာတ်ဆရာတွေဟာ ရုပ်ဘက်ကတော့ တော်ကြပါပေရဲ့။ သို့သော် စိတ်ဘက်ဆိုင်ရာကျတော့ အရှေ့တိုင်းသားများ ပေါက်ရောက်ဖူးသလောက် သူတို့ရောက်ဖို့ အဝေးကြီးလိုသေးတယ်ဗျ။ နာမ်တရား သည် ရုပ်တရားကို လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ်တဲ့အတွက် ရုပ်ဘက်ကို မလိုက်ဘဲ နာမ်တရား ဘက်ကို သူတို့လိုက်ကြရလျှင် ဒီလူတွေ ဒီလောက်မကဘူး တော်ကြဦးမယ်။ စိတ်ကိုလေ့ကျင့်တဲ့အလုပ်ဟာ ကျုပ်တို့ဘက်မှာတော့ မြတ်စွာဘုရား မပွင့်မိက တည်းက အတော်ကြီးပဲ လိုက်စားခဲ့ကြတယ်။ သို့သော် ဒီပညာတွေ တိမ်မြုပ်နေလို့

ကျုပ်တစ်ယောက်တော့ဖြင့် အငုတ်အရင်း ပေါ်နိုင်သမျှ ပေါ်အောင် တစ်သက်လုံး အလုပ်ကြီးတစ်ခုထားပြီး လိုက်ခဲ့တာပဲ။ ဒီပြင် ကြည့်ချင်သေးလား”

“တစ်ခုလောက် ပြပါဦး ဆရာ”

“ဟော့ ဒါ ဘာလဲကြည့်စမ်း”

ပထမသိန်းသည် ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကိုယူ၍ တစ်မျက်နှာသို့ လှန်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ပြလေရာ အလွန်တရာ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော တရုတ်မလေးတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏အမိန့်အတိုင်း ဓာတ်ပုံကိုစိုက်၍ ကြည့်နေဆဲအတွင်း တရုတ်မလေး၏ ဓာတ်ပုံသည် တဖြည်းဖြည်း အသက်ရှူရှိုက်လာရာမှ မျက်တောင်များ ခတ်စပြုလာ၏။ ထို့နောက် ရိုးရိုးနေသော မျက်နှာထားမှ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားသို့ ပြောင်းလဲလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား မြူနေသော မျက်နှာပေးမျိုးဖြင့် မထိတထိ ပြုံးစိစိကြည့်နေရင်း ထိုင်ရာမှထ၍ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေ၏။ ထိုအခါ၌မူကား ကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်ပုံဟူသော အမှတ်အသားကိုလည်းကောင်း၊ ပထမသိန်းနှင့် အတူရှိနေခြင်းတည်းဟူသော အခြင်းတရားကိုလည်းကောင်း အလျင်းမေ့လျော့ပြီးလျှင် အလွန်တရာ ချောမောလှပသော တရုတ်မလေးတစ်ယောက်က မပါ၊ပါအောင် ချောမြူနေသော အဖြစ်အပျက်ကိုသာလျှင် စိတ်ထဲ၌ ခံစားလျက်ရှိနေ၏။ မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ပါးကို ကိုင်တွယ်ခြင်း၊ ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ခြင်း စသည်ဖြင့် ပြုလုပ်ပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ယှဉ်လျက် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ အသွားတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကယောင်ကတမ်းနှင့် လိုက်၍ ဆွဲလိုက်ရာ၊ တရုတ်မလေးကို မဆွဲမိဘဲ ပထမဆရာသိန်းကို ဆွဲမိသဖြင့် ၎င်း၏ ရယ်မောလိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါမှ သတိရလာလေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာကြီး၊ ကြည့်ဦးမလား”

“တော်ပါပြီ ဆရာ၊ တောင်းပန်ပါရစေတော့”

“လေ့ကျင့်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ဟာ တခြားလူတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို ဘယ်လောက်လွှမ်းမိုးနိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပြီလား ကိုကျင်စိန်”

“ဟစ်ပနောတီးဇင်းဆိုတဲ့ ပညာအကြောင်းကို အရင်လဲ ကြားဖူးပါရဲ့။ ဆရာလောက် ပေါက်ရောက်တဲ့သူကိုတော့ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူးဗျာ”

“ကျုပ်တတ်တဲ့ပညာက (က)ကြီး (ခ)ခွေးလောက် ရှိသေးတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ သွားကြည့်မည့်နေရာက ရဟန်းတော်ကြီးတွေ တတ်တာက လူတစ်ယောက်တည်း”

ကို မကဘူး တစ်ရာ၊ တစ်ထောင်၊ တစ်ပြည်လုံး၊ တစ်နိုင်ငံလုံးကို လှည့်စားနိုင်တယ်။ အိုးခြမ်းပဲ့ ကောက်ပြီး ရွှေဆိုလျှင် ရွှေ၊ ငွေဆိုလျှင် ငွေ၊ ကျောက်စရစ်ခဲကိုတောင် ငမောက်ကျောက် ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်”

“ဒီဟာတွေဟာ တကယ်ဖြစ်တာလားဗျာ”

“တကယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ မြင်သူများ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ် အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အတတ်ပေါ့ဗျာ။ ထင်ယောင်ထင်မှားဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားကို ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ ခေါ်ဘဏီကြီး ဖန်ဆင်းပြနိုင်လျှင် ခင်ဗျားရန်သူတွေ ပြေးရမယ် မဟုတ်လားဗျ။ ရန်သူပြေးလျှင် ခင်ဗျားမှာ ရန်အောင်မယ်။ ရန်အောင်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ခင်ဗျား ခေါ်ဘဏီတပ်ဟာ လူအစစ် ဖြစ်ချင်ဖြစ် မဖြစ်ချင်နေ၊ ရွံ့နဲ့လုပ်တဲ့ကြောင် ရုပ်ဖြစ်စေ ကြွက်သေလျှင် ပြီးရော မဟုတ်လားဗျ”

“နေရာကျတယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားအကြံ၊ သွားကြစို့ဗျာ၊ ဘယ်တော့လဲ”

“နေပါဦး၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား သစ္စာမဖောက်ဘူးပေါ့၊ စိတ်ချရတော့မလား”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ သစ္စာဖောက်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ခင်ဗျားသဘောရှိစီရင်ပါတော့ဗျာ”

“ကျေနပ်ပြီ”

“နေပါဦးဗျာ၊ ဒါထက် ဦးလောဟုတ်ဆီက ခင်ဗျားရထားတဲ့ ဆင်စွယ်ကြုတ် ဆိုတာ ခင်ဗျားဆီမှာ အခုရှိသလား။ ကျွန်တော် မကြည့်ရဘူးလား ဆရာ”

“ကြည့်နိုင်ပါတယ် ကိုကျင်စိန်။ ပြပါမယ်” ဟူ၍ ပထမံသိန်းသည် အတွင်း ခန်းသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် ၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ကတ္တီပါအိတ်ကလေး တစ် လုံးကို ဆွဲလျက် ထွက်လာလေ၏။

ထို့နောက် ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့ကိုဖွင့်၍ အတွင်း၌ရှိသော အရာဝတ္ထုကို ထုတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲသို့ ပေးအပ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရာကို ကိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြက်သီးမွေးညင်းထ၍ ဦးခေါင်းများ ကြီးသွားလေ၏။ ထိုမျှနှင့်ပင် ၎င်းအရာဝတ္ထု၏ တန်ခိုးအာနိသင်ကြီးမားကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကျေနပ် ခဲ့လေပြီ။

ဆင်စွယ်ကြုတ်မှာ လေးထောင့်ရှိသော ပြဿဒ်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်၍ အမြင့် လေးလက်မ၊ အလျားအနံ နှစ်လက်မစီ ရှိလေရာ ထိပ်တည့်တည့်၌ ပိုးပန်းပွားကြီး တပ်ထား၏။ ကြုတ်၏ သုံးဖက်သော မျက်နှာတို့၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆင်းတု တော်များ ထုထားသည်ဖြစ်ရာ တစ်ဆူမှာ တင်ပျဉ်ခွေ၊ တစ်ဆူမှာ ရပ်တော်မူ၊ တစ်ဆူမှာ လျောင်းတော်မူ ကိုယ်တော်များ ဖြစ်လေသည်။ စတုတ္ထမျက်နှာ၌မူကား

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာ ၇ ပါးနှင့် ကောင်းကင်ခရီးမှ ဈာန်ကြွသွားတော်မူဟန် ဖြစ်လေရာ၊ ထိုအခြင်းအရာမှာ မြေပြင်မှ ဖူးမြော်ကန်တော့လျက်ရှိသော လူအချို့ တို့၏ပုံကို ထောက်ချင့်သဖြင့် သိရှိနိုင်ပေ၏။

ထိုကြုတ်၏ထိပ်ဖြစ်သော ပြဿဒိမှန်ကင်း၌ ပိုးပန်းပွား တပ်ထားသည်ဖြစ် ရာ အောက်ဘက်၌မူကား ဗျည်း ၃၃ လုံးကို မြင်းသွားဖြင့် (အ) သေအောင်ချထား သော ၃၃ ကွက် အင်းတစ်ခု ထွင်းထုပါရှိလေသည်။ ကြုတ်တွင်း၌မူကား လူ၏ အံသွားလေးချောင်း ပါရှိလေရာ ၎င်းတို့မှာ ရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကြီး၏ သွား တော်များဖြစ်ကြောင်း ပထမသိန်း ပြောပြသဖြင့် သိရှိရလေသည်။

“အောက်ဘက်က အင်းကို ခင်ဗျား မြင်သလား”

“မြင်ပါတယ်၊ ၃၃ ကွက် အင်းမဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်၊ သို့သော် ဒီအင်းကို (အ)သေအောင် ချနိုင်တဲ့လူ အင်မတန် ရှားတယ်ဗျ။ ဒီအင်းတစ်ခုတည်းနှင့်ပဲ ဒီကြုတ်ဟာ အင်မတန်စွမ်းနေပြီ”

“ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ဒီကြုတ်ကို သူတို့လူစု တွေ သွားလျှင် ခင်ဗျား ဒုက္ခ မရောက်ပေဘူးလား”

“လွယ်လွယ်ကူကူ ကိစ္စဖြစ်လျှင်လဲ ခင်ဗျားကို ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ပေးပြီး ခေါ်ပါ့မလားဗျ။ အသက်ကိုစွန့်ပြီး သွားရမယ့်လမ်းဖြစ်လို့ ကူညီနိုင်မယ့် တိုင်ပင် ဖော် တိုင်ပင်ဖက်တစ်ယောက် လိုနေလို့သာ လက်ထဲရောက်ပြီး ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ကို ကျုပ်ပေးတာပေါ့ဗျ။ သို့သော်လဲ ခင်ဗျား ကြောက်လို့ရှိလျှင် နောက်ဆုတ်ချင် ဆုတ်နိုင်တယ် ကိုကျင်စိန်”

“ဘာကြောင့် ဆုတ်လိမ့်မလဲဗျ။ ဒီလောက်တောင် ကော်ပေါက်တွေများတဲ့ လမ်းကိုမှ မစွန့်ခွံလျှင် ဘယ်နေရာသွားပြီး စွန့်ရမှာလဲ၊ သွားသာ သွားပါ။ ကျွန်တော် လိုက်ပါမယ်၊ ဘယ်တော့လောက် စထွက်မှာလဲ”

“ပထမအလုပ်က ပီကင်းမြို့တော်ကြီးကို ကျုပ်လွတ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက် ပြန်လာအောင် စောင့်ရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်လူက လူဝတ်နဲ့ပေမယ့် သူတို့အသင်းသား ထဲက တစ်ယောက်ဗျ။ သူပြန်လာလို့ ကျုပ်တို့သိလိုတဲ့ သတင်းစကားကြားရတဲ့အခါ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တရုတ်လိုဝတ်ပြီး ခရီးထွက်ကြရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်လဲ ခင်ဗျား လိုပဲ မြန်မာအစစ်မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် ခင်ဗျားလောက်တော့ တရုတ်သွေး မများ ပေဘူး။ ကျုပ်အဘိုးကမှ တရုတ်အစစ် ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ မတ်စပ်လောက် ပါတာ ပေါ့လေ။ နို့ပေမယ့် တရုတ်ပြည်ကို အရောက်အပေါက်များပြီး သူတို့အမှုအရာတွေ

နားလည်ထားတာမို့ တရုတ်လိုဝတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်ကို တရုတ်အစစ်မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူကမှ မဆိုနိုင်ဘူး။ နောက်တော့ ခင်ဗျား မြင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ရုပ်ဖျက်နိုင်တာနဲ့ သူတို့အသင်းလက်ထဲက အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တာ ဘယ်နှခါရှိနေပြီလဲဗျ”

“ခင်ဗျားလူက ဘယ်တော့လောက် ရောက်မလဲ”

“ဒီည ရောက်မလား၊ နက်ဖြန် ရောက်မလား ပြောတတ်ဘူး။ နီးတော့ နီးပြီ”

“သူမလာခင် ကျွန်တော်တို့လုပ်ဖို့ ဘာအလုပ်များရှိသလဲ”

“မရှိပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်။ နက်ဖြန် ဘယ်အချိန်လောက် လာခဲ့ရမလဲ”

“ကျုပ် လူလွတ်ပြီး ခေါ်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား ကြောက်စိတ်မရှိဘူးနော်”

“နည်းနည်းကလေးမှ မရှိပါဘူးဆရာ”

“ဘယ်သူက ချောမေးမေး၊ ခြောက်မေးမေး ဒီအကြောင်းကို မပြောလေနဲ့ နော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ”

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ပထမံသိန်း၏နေအိမ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

လမ်းပေါ်သို့ရောက်၍ ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ကွေ့မိသောအခါတွင် တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်သည် မှောင်ရိပ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏နောက်သို့ လိုက်လာလေ၏။

ကိုက် ၅၀၀ ခန့်မျှ သွားမိ၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုသူသည် အခြားသူတစ်ယောက်နှင့် အတူတွဲလျက် လျှောက်လာသည်ကို မြင်ရပြီးနောက် ပထမတွေ့ရသောသူသည် ထောင့်ချိုးလမ်းတစ်လမ်းကို ချိုးလိုက်၍ ဒုတိယလူတစ်ယောက်တည်းသာ ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ လိုက်ပါလာလေ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ မရောက်မီ လူသုံးယောက်မျှ ပြောင်းလဲလိုက်ပါလာသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်ရ၏။ အတော်အတန် ထူထပ်သော ရပ်ကွက်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွား၍ လမ်းငယ်တစ်ခုသို့ ရုတ်တရက်ချိုးဝင်ပြီးလျှင် ပြန်လေရာ၊ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားဟန်ရှိ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းလမ်း၌ရှိသော လင်ချင်းဆောင်၏ နေအိမ်သို့သွားရောက်၍ အိမ်ရှေ့မှ ခေါက်လေရာ၊ လင်ချင်းဆောင်ကိုယ်တိုင် ပြတင်း

ပေါက်မှ ခေါင်းပြု၍ ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် အောက်သို့ ဆင်း၍ တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ မောင်ကျင်စိန်၊ မိုးချုပ်လှချေလား”

“ကိစ္စကလေးရှိလို့ ဦးရယ်”

“ဘယ်နှယ်လဲ မောင်၊ ပထမံသိန်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့ရုံမကဘူး၊ သူ့အလုပ်ကို လက်ခံခဲ့ပြီ။ ဟောဒီမှာ သူပေးနှင့်တဲ့ ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ပဲ ဦးရဲ့”

လင်ချင်းဆောင်သည် ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်တန် ချက်စက္ကူနှင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကြည့်ပြီးနောက်-

“အလုပ်သဘောနှင့် တူပေသားပဲ။ ဒီဘက်တော့ ဒီလူက စိတ်ချရပါတယ်။ ဒါထက် ဒီငွေကို မောင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ဦးဆီမှာ အပ်ထားခဲ့ချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စက တစ်နှစ်လောက်ကြာ လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ပြန်လာနိုင်လျှင်လဲ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပေးဖို့၊ ပြန်မလာခဲ့လို့ရှိ လျှင်လဲ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ညီကို ပေးလိုက်ဖို့ပါပဲ ဦးရယ်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်။ ဒီပြင်ကော”

“ကျွန်တော့်ကို ယခု ငွေ ၁၀၀ ကျပ်လောက် ပေးနှင့်ပါ”

လင်ချင်းဆောင်သည် ကျွန်ုပ်အလိုရှိသော ငွေကို သေတ္တာမှ ထုတ်ယူ ရေတွက် ပေးအပ်ပြီးနောက်-

“များများတော့ ပြောဖို့မလိုပါဘူး မောင်ကျင်စိန်။ ဦး တစ်ခုပြောချင်တာက မိကောင်းဖခင် သားသမီးပီပီ၊ အမိအသရေ၊ အဖအသရေ မပျက်ပြားရအောင် အစစအရာရာမှာ စဉ်းစဉ်းစားစား တိုင်းတိုင်းထွာထွာ ပြုလုပ်ပါလေ မောင်ကျင်စိန်”

ကျွန်ုပ်သည် လင်ချင်းဆောင်၏နေအိမ်မှ ဆင်းလာ၍ ကိုက်ပေါင်း ၃၀၀ ခန့်မျှ လျှောက်မိသောအခါတွင် နောက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ လူတစ်ယောက် သည် ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ လိုက်လာသည်ကို မြင်ရပြန်၏။ ဤအခါ၌မူကား အိတ်ထဲ၌ ငွေများစွာမပါတော့သည်ဖြစ်၍ ယခင်ကကဲ့သို့ မစိုးရိမ်လှတော့ချေ။ သို့ရာတွင် သိချင်သော စိတ်မူကား ရှိသေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ယာဘက်မှ လမ်းငယ်သို့ ချိုးဝင်၍ အတန်ငယ်လျှောက် ပြီးနောက် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုသူသည်လည်း ၎င်းလမ်းအတိုင်း ချိုး၍ လိုက် လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြေကွက်လပ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်၍သွားရာ ထိုသူသည်

gyoe.com

လည်း ကွက်လပ်ကိုဖြတ်၍ လိုက်၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွား၍ တစ်ဖက်၌ ဝင်းထရံကာထားသော လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်လျှောက် ဝင်းထရံကပ်၍ လိုက်သွားပြီးလျှင် တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါတွင် ဖျတ်ခနဲ ချိုးဝင်ပြီးမှ မှောင်ရိပ်တွင် ခိုလျက် ပုန်းနေ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ထိုသူ သည် တံခါးပေါက်သို့ ရောက်လာ၍ အတွင်းသို့ ချိုးဝင်ပြီးနောက် ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကို မမြင်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်ပုန်း၍နေသော နေရာနှင့် ၁၀ လှမ်းခန့်အတွင်းတွင် တန်ရပ်ခါ တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်နေလေ၏။ ၎င်းနောက် ထိုလူသည် အခြားဘက်တွင်ရှိသော မှောင်မိုက်နေသည့်လမ်းသို့ ကျွန်ုပ်ကူးသွားပြီ ထင်မှတ်ဟန်နှင့် ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်ခြည်ပြတ်သွားကြလေ၏။

ထိုသူနှင့်ကွဲသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ပုန်းအောင်းရာမှ ထွက်လာပြီးလျှင် နေအိမ်သို့ ခြေကုန်တင်၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် သည် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ဝင်၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သောအခါ ထိုသူသည် တစ်ခု သော ထောင့်ချိုးမှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်၍ ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်း၍ ကြည့်နေမိ၏။ ထိုသူသည် အိမ်ရှေ့၌ နှစ်ခေါက်သုံး ခေါက်မျှ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ မော်ကြည့်ပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ ထိုလမ်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

နာရီဝက်အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာသို့ ဝင်အိပ်၍ ပထမံသိန်း၏ အကြောင်းကို အိပ်မက်ထဲ၌ ဆက်လက်မြင်မက်ခဲ့ရာ၊ ထိုသူ၏အတတ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဆင်ဖြူတော်ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်သွား၍ ဟိမဝန္တာတော၌ လှည့်လည် ကျက်စားရသည်ဟု မြင်မက်မိသေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် မည်မျှလောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်မသိ၊ အိပ်ရာမှ လန့်နိုး၍ မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်သည် ခုတင်အနီး၌ ရပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်၏။

“တိတ်တိတ်နေ။ မအော်နဲ့။ အော်လျှင် သေသွားလိမ့်မယ်” ဟု ထိုသူက တရုတ်စကားဖြင့် ပြောရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းအုံးအောက်၌ ဝှက်ထားသော ဓားမြှောင်ကို စမ်းသပ်ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရတော့ချေ။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘယ်နှယ်လုပ်မလို့လဲ”

“တိုးတိုးပြောပါလေ၊ ကျုပ် နားမပင်းပါဘူး။ ပထမံသိန်းက လွတ်လိုက်လို့

ခင်ဗျားကို လာခေါ်တယ်။ ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ရမယ်တဲ့”

“ခုနကပဲ သူ့ဆီက ကျုပ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ကျုပ်ကို ချက်ချင်းခေါ်ရသတဲ့လဲ”

“ဘယ်အတွက်ကြောင့်လဲတော့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး။ ခေါ်ချေပါဆိုလို့ လာခေါ်တာပဲ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှထ၍ အဝတ်များ လဲလှယ်ရလေရာ၊ ပီကင်းမြို့သို့ ပထမသိန်း စေလွှတ်ထားသောသူ ပြန်ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု တွေးတောမိ၏။ အဝတ်များ လဲလှယ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြလေရာ အိမ်ရှေ့၌ လန်ခြားတစ်စီး ဆိုက်ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူနှင့်အတူ လန်ခြားပေါ်သို့ တက်ကြလေရာ လန်ခြားလည်း ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်နာရီထိုးပြီးသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ လမ်းပေါ်၌ လူသွားလူလာ ပြတ်စဲနေခြင်းကိုလည်း သတိပြုမိ၏။ ၁၅ မိနစ်ခန့် သွားမိကြသောအခါ၊ ထိုသူသည် ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းကြီးတစ်ဝင်းအတွင်းရှိ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှေ့၌ လန်ခြားကို ရပ်စေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား စောင့်ဆိုင်းရန် မှာထားပြီးနောက် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ထိုသူသည် တစ်ဖန်ထွက်လာ၍ ပထမသိန်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ရန် အဆင်သင့်ရှိနေကြောင်းနှင့် ပြောပြီးလျှင် လန်ခြားကို အခပေး၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။

အိမ်ကြီးမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေ၍ အလွန်တရာ တိတ်ဆိတ်လှ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ထိုလူလည်း အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ဝင်သွားကြ၍ မီးလက်လက်မြင်ရာ နောက်ဖေးခန်းဆီသို့ သွားကြရာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကျွန်ုပ်၏ လည်ဂုတ်ကို ရုတ်တရက် ကိုင်ဖမ်းကာ ပါးစပ်ထဲသို့ အဝတ်တစ်ထည်ကို ထိုးသွင်းလိုက်ပါပြီးလျှင် လက်ပြန်ကြိုး ချည်လိုက်၏။ ထိုအခြင်းအရာမှာ အလွန်တရာ လျင်မြန်လှသည်ဖြစ်ရာကား ကျွန်ုပ်မှာ ခုခံရန်လည်း အချိန်မရ၊ အော်ဟစ်ဖို့ကိုမျှ သတိမရနိုင်မိ၊ ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ နောက်တစ်ခဏ၌ သန်စွမ်းဟန် လက္ခဏာရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အား နောက်မှနေ၍ တွန်းသွားပြီးလျှင် မီးရောင်လက်လက်မြင်ရာ အခန်းတွင်းသို့ သွင်းသွားလေ၏။

အခန်းအတွင်း၌ရှိသော စားပွဲတစ်ခု၌ကား လိပ်ရင်ဘတ် ကိုင်းတပ်ထား

mg yoe . com

သည် မျက်မှန်ငိုင်းကြီးများကို အသီးသီးတပ်ဆင်လျက် အင်္ကျီပွကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားသော တရုတ်လူမျိုး သုံးယောက်တို့ ထိုင်လျက်ရှိကြရာ၊ အကြီးအကဲနှင့် သဏ္ဍာန်တူသည့် အလယ်မှထိုင်သော တရုတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ပါးစပ်၌ ထိုးသွင်းထားသော အဝတ်ကို ဖြုတ်စေပြီးနောက် တရုတ်စကားဖြင့် “ကျန်းခုံသာ၍ မာပါစ” ဟူသော စကားလုံးကြီးမျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား မေးမြန်း၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်လူမျိုးတို့ ပြောဆိုလေ့ရှိသော ထုံးစံအတိုင်း အရေးမလုပ်လောက်အောင် နုဖွဲသိမ်ငယ်လှသည့်စကားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျန်းမာစွာ ရှိပါကြောင်းနှင့် ဖြေဆိုရလေ၏။

၎င်းနောက် အလယ်၌ထိုင်သော အကြီးအကဲတရုတ်ကြီးက ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့သောကိစ္စနှင့် ရှန်ဟဲမြို့သို့ လာရောက်ကြောင်း မေးမြန်းလေရာ၊ ကျွန်ုပ်က ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် လာရောက်ပါကြောင်း ပြန်ပြောလေ၏။

သို့ရာတွင် လက်ယာဘက်၌ထိုင်နေသော တရုတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အဖြေကို မကျေနပ်ဟန်နှင့်-

“ခင်ဗျား မှန်မှန်မပြောဘူး၊ ပထမံသိန်းဆိုတဲ့လူနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လို အဆက်အသွယ်ရှိကြသလဲ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ် မသိဟန်မျက်နှာထားနှင့်-

“ပထမံသိန်းဆိုတာ ဘယ်လူလဲ ခင်ဗျား၊ မေးစမ်းပါရစေဦး”

“ပထမံသိန်းဆိုတာ ၂ ညတိတိ ခင်ဗျားသွားလည်တဲ့ လူဟာပေါ့။ ခင်ဗျားနဲ့ သူနဲ့ ဘယ်လိုမတရားတဲ့ အကြံတွေများ ကြံစည်နေကြသလဲ၊ ပြောစမ်း”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ပထမံသိန်းနှင့် အလျဉ်း မသိကျွမ်းပါဟူ၍ ကွယ်ဝှက်သော် အချည်းနှီးဖြစ်မည်ကို မြင်သည်နှင့် ရှန်ဟဲမြို့မှ ပိုးထည်များကို မြန်မာပြည်သို့ တင်ပို့ရောင်းချရန် အကြံအစည်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပါကြောင်း ပြန်ပြောရာတွင် အလယ်မှ အကြီးဆုံးမျက်မှန်ကြီးနှင့် တရုတ်ကြီးက မကျေနပ် မယုံကြည်သောအမူအရာနှင့်-

“မှန်မှန်ပြောပါ။ ကျုပ်ကိုလိမ်ရင် ခင်ဗျား ဒုက္ခတွေ့မယ်။ ကျုပ်တို့မေးတာကို မှန်မှန်ပြောရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ဘယ်နှယ်မှ မလုပ်ဘူး။ စိတ်ချပါ”

“ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး မပြောနိုင်ပါဘူးခင်ဗျား”

“အသာတကြည်နဲ့ မေးလို့မရရင် မပြောဘဲ မနေနိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကျုပ်တို့

စစ်ရလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း မတုန်မလှုပ် ရှိနေရာတွင် အလယ်မှထိုင်နေသော တရုတ်ကြီးသည် အခန်းဝ၌ ရပ်လျက်စောင့်နေသော တပည့်များအား လက်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ လူနှစ်ယောက်တို့သည် တရုတ်ပြည်၌ တရားခံများအား ရှေးအခါက ညှဉ်းပန်းစစ်ဆေးသော ကိရိယာတန်ဆာမျိုးဖြစ်သည့် သံကြိုးကြီးတစ်ချောင်းနှင့် ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့် သစ်သားတုတ်ကြီး သုံးလေးချောင်းကို အခန်းတွင်းသို့ သွင်းလာခဲ့ကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ချွေးများယိုစီး၍ ကျလာလေ၏။ တရုတ်အကျဉ်းသားများ စစ်ဆေးမေးမြန်းသော ကိရိယာတန်ဆာမှာ အလွန်နာကျင်လှသည်ဟူ၍ ကြားဖူးရုံမျှ ကြားခဲ့ဖူးလေရာ၊ ယခုမှ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ချေတော့မည်ဟု ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်း ခုန်လျက်ရှိ၏။

“ပထမသိန်းအကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘာများသိသလဲ”

“ကျွန်တော် ဖြေပြီးပါပြီ၊ ထပ်ပြီး ဖြေစရာမရှိတော့ပါ”

“ပထမသိန်းအကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘာများသိသလဲ”

“ဖြေပြီးပါပြီ”

“ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပဲနော်။ ပထမသိန်းအကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘာများသိသလဲ”

“ဖြေပြီးပါပြီ၊ ဒီပြင် ဖြေစရာမရှိတော့ပါ”

ဟု စိတ်ကိုတင်း၍ ပြောရသော်လည်း နှလုံးသားကို ခဲလုံးကြီးဖြင့် ဖိနှိပ်ထားဘိသကဲ့သို့ လေးလံလှချေ၏။

ထိုအခါ အလယ်မှ တရုတ်ကြီးသည် တပည့်များအား လက်ပြလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ရုန်းကန်ရန် အချိန်မရမီ တစ်ယောက်သောသူသည် ရင်ဘတ်ကို တွန်းကာ ကြမ်းပေါ်သို့ လှဲပြီးနောက် တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းတွင် သံကြိုးကွင်းစွပ်လေ၏။ ထို့နောက် လူနှစ်ယောက်တို့သည် သစ်သားတုတ်ချောင်းများနှင့် သံကြိုးကို ကလန်၍ လှည့်ကြလေရာ နောက်တစ်ပတ် လှည့်လိုက်ပါမူ ကျွန်ုပ်မှာ လည်ပင်းအစ်၍ အသက်ထွက်ရုံမျှသာ ရှိတော့၏။ ထိုအခါ တရုတ်ကြီးက ခေတ္တရပ်တန့်ရန် လက်ပြလျက်-

“ပထမသိန်းအကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘာများသိသလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ယခင်က ဖြေပြီးစကားအတိုင်း ဖြေဆိုရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း လည်ပင်းအစ်လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့်သာ မပီကလာဖြစ်၍

mgyoe.com

နေလေ၏။ ထိုအခါ တရုတ်ကြီးသည် လူများကို လက်ပြု၍ ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့
ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် လက်ကို ကိုင်ဆွဲလျက် -

“ကျေနပ်ပါပြီ ကိုကျင်စိန်၊ ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်စေ
ရပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ထိုအသံမှာကား ပထမံသိန်း ၏ အသံပင်ဖြစ်ချေ၏။

အခန်း (၄)

ပထမသိန်း၏ ရုပ်ဖျက်ထားခြင်းမှာ တရုတ်စစ်စစ်နှင့် လွန်မင်းစွာ တူပေရကား။ ကျွန်ုပ်သည် နဂိုအသံအတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းကို ကြားရသဖြင့် ယောင်၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ၌ပင်လျှင် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေ၏လောဟု ယုံမှားခြင်း မကင်းနိုင်အောင် ရှိနေခဲ့ချေသေး၏။ ကိုယ်ဟန်အမူအရာသည်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာထားသည်လည်းကောင်း၊ သံနေသံထားသည်လည်းကောင်း အသက် ၅၀ အရွယ်ခန့်ရှိ အထက်တန်းစား တရုတ်လူမျိုး တစ်ယောက်နှင့် တစ်သဝေမတိမ်းအောင် တူညီလှပေ၏။ ပထမသိန်းသည် သိပြီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ကိုပင် မရိပ်မိနိုင်အောင် လှည့်ပတ်နိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းအား မသိမကျွမ်းဖူးသော သူများကို ဒွိဟအလျဉ်းကင်းအောင် လှည့်ဖြားနိုင်မည့်အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ယုံမှားခြင်း အလျဉ်းမရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူများလက်တွင်း၌ ကျရောက်၍ သေလုမတတ်ရှိအောင် ညှဉ်းပန်းခြင်းခံရတော့မယ်ဟု ထင်မှတ်ရာမှ သံကြိုးများကို ဖြုတ်၍ လွတ်လပ်ခြင်းမရှိတော့အခါတွင် မည်မျှလောက် စိတ်သက်သာခွင့် ရရှိခဲ့သည်ကို တွေးတောနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

“ဆရာက ကိုယ့်လူအကြောင်း စမ်းကြည့်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခံရတဲ့လူ မှာဖြင့် သေလုသွားတာပဲ ဆရာ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ကိုကျင်စိန်၊ ယုံကြည်ရတယ်ဆိုပေမဲ့ တကယ့်တကယ်

mgyoe.com

နင်လား ငါလားဆိုတော့ ခင်ဗျားလို နှုတ်လုံတဲ့လူ အဟုတ် ရှားတယ်ဗျ။ ဒါထက် ကျုပ် ရုပ်ဖျက်ထားပုံ ဘယ်နှယ်လဲ တော်တော်ဟန်ရဲ့လား”

“သိပ်နေရာကျတယ်ဗျာ။ ဒီလောက်တောင် တူလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်တော် မထင်မိဘူး။ နေပါဦး။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ”

“ကျုပ်လူတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ပါပဲ။ ကိုင်း ဒါထက် အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စကားတိုင်ပင်ကြစို့။ ဟောဒီ ညာဘက်ကလူတွေက လောဝမ်တဲ့ဗျ။ ပီကင်းမြို့ကို ကျုပ်လွတ်ထားတဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျား ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် နာရီဝက်အတွင်းမှာ သူ ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို သိခဲ့ရပြီ။ ကျုပ်တို့ သွားကြ ရုံပဲ ရှိတော့တယ်။ ခင်ဗျား အဆင်သင့်ရှိပြီလား”

“အိမ်ပြန်ပြီး သိမ်းဆည်းစရာလေး တစ်ခုနှစ်ခု သိမ်းဆည်းခဲ့ပြီး လိုက်ရုံပါ ပဲ ဆရာ”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ကျုပ်တပည့်တစ်ယောက် ခေါ်သွားပေတော့။ ခင်ဗျား ယူစရာ ပစ္စည်းကလေးများ သူ ကူပြီး ယူခဲ့လိမ့်မယ်။ မကြာစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်သည် ပထမံသိန်း၏ တပည့်တစ်ယောက်နှင့်အတူ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ ၍ ခရီးသွားရာ၌ ဆောင်ယူရန် ပစ္စည်းကလေးများကို သားရေအိတ်ငယ်တစ်လုံးတွင် ထည့်ပြီးလျှင် ကျန်သောပစ္စည်းများကို သေတ္တာတစ်လုံးတွင် သွတ်သွင်း၍ အိမ်ရှင် အတွက် စာတစ်စောင်၊ ပထမံသိန်းနှင့် ဆက်ပေးသော ကိုကျင်ဟုတ်ထံ စာတစ် စောင် အသီးသီး ရေးသားပြီးနောက် အိမ်လခအတွက် ပေးရန်ရှိသော ငွေကို အိမ်ရှင်၏ စာအိတ်ထဲ၌ ထည့်သွင်းခဲ့၏။ ထို့နောက် စာများကို စားပွဲပေါ်၌ ထားခဲ့ ၍ သားရေအိတ်ကို တပည့်အား ပေးအပ်လျက် ၎င်းနှင့်အတူ ပထမံသိန်းရှိရာနေအိမ် သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ပထမံသိန်းသည် ကျွန်ုပ်အား စောင့်မျှော်လျက်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်ရောက်လာ သောအခါတွင် အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းသို့ ခေတ္တသွား၍ ကျွန်ုပ်ဝတ်ဆင်ရန်အတွက် အသစ်ဝယ်ခြမ်း ပြင်ဆင်ထားသော တရုတ်အဝတ်အစားများကို ပြသပေးအပ်လေ ၏။ ထို့နောက် ပထမံသိန်း၏ ကူညီခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရှေးခပ်ကျကျ အထက်တန်းစား တရုတ်လူမျိုးများ ဝတ်ဆင်သည့် ဘောင်းဘီပွ အင်္ကျီပွ စသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ မျက်မှန်ဝိုင်းကြီးကို ဝတ်ဆင်လိုက်သောအခါတွင် တရုတ်သွေးထက်ဝက်ပါရှိသော ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ခဏချင်းတွင် တရုတ်အစစ်ဖြစ်သို့

ပြောင်းလဲသွားလေ၏။ ထို့နောက် လက်မောင်းနှင့် မျက်နှာတို့တွင် ပထမသိန်း ကိုယ်တိုင် ဆက်စပ်ထားသော ဆေးရည်များကို လိမ်းကျံ၍ ပါးပြင်နှင့် နဖူးနား ထင် စသည်တို့တွင် ပထမသိန်းက စုတ်တံနှင့် ရေးခြယ်ပြုပြင်ပေးလိုက်သော အခါ၌မူကား ကျွန်ုပ်၏နဂိုရုပ် လုံးလုံးပျောက်သွားသည့်အပြင် အသက်အားဖြင့် လည်း အနည်းဆုံး ၁၅ နှစ်ခန့် ပိုမိုရင့်အို၍ လာလေ၏။

အလုံးစုံပြင်ဆင်ပြီးကြသောအခါ၌ ပထမသိန်းက “ကိုယ့်ကိုကိုယ်တော့ဖြင့် ဟန်လှပြီ ထင်ကြရတာပဲ။ သို့သော် တကယ့် တရုတ်စစ်သည်နှင့် တူသည် မတူ သည်ကို နာရီဝက်လောက်ကြာတဲ့အခါမှာ စမ်းသပ်ဖို့ အခွင့်ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ စမ်းသပ်ပုံက ဒီလိုဗျ။ တရုတ်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာနေတဲ့ လောတင်ဆိုတဲ့ လူတစ် ယောက်အိမ်မှာ မန်ချူမင်းဆက် ဖြုတ်ဖို့အကြောင်းနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အစည်းအဝေး တစ်ခု ကျင်းပလိမ့်မယ်။ လောဝမ်က အစည်းအဝေးသွားပြီး ပီကင်းမြို့က ကုန် သည်ကြီးနှစ်ယောက် ဆိုက်ရောက်လာတဲ့အကြောင်း၊ ၎င်းကုန်သည်ကြီးများဟာ လဲ ပီကင်းမြို့က အသင်းကြီးမှ အသင်းသားများဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောထားနှင့် လိမ့်မယ်။ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့က တရုတ်ကုန်သည်ကြီးနှစ်ယောက် ယောင်ဆောင်ပြီး အစည်းအဝေးကို ဝင်ကြရလိမ့်မယ်။ ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က ကျင်းပဆိုတာလို တရုတ် အစစ်နဲ့တူ မတူ၊ လူများ ရိပ်မိ၊ မရိပ်မိအကြောင်းကို ဒီအစည်းအဝေးမှာ စမ်းသပ် ကြရလိမ့်မယ်။ ဒီမှာတော့ အကယ်၍ မိသွားအုံးတော့ သေလောက်ပျောက်လောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ ဟိုကျမှဆိုတော့ ယခုအလိမ်ပေါ်လျှင် ယခု သေရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ၊ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံနဲ့ လူဟန်အမူအရာတွေဟာ တကယ့် တရုတ်တွေ မျက်စိမှားနိုင်လောက်အောင် ပိပြားသေဝပ်ပါ့မလားလို့ ဒီကတည်းက စမ်းခဲ့ချင်တယ် ကိုကျင်စိန်”

“သူတို့ အစည်းအဝေးကိုဝင်တဲ့အခါမှာ လျှို့ဝှက်တဲ့စကားတွေ ဘာတွေ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်နဲ့၊ လောဝမ်က စုံစမ်းပြီးလို့ အားလုံးသိခဲ့ရပြီ”

“ဒီအဝတ်နဲ့ ကျင့်သားမရသေးမီ ချက်ချင်း စမ်းကြည့်လို့ တော်ပါ့မလားဗျာ”

“ဒီလို စမ်းဖို့အခွင့် နောက်တစ်ကြိမ် ကျုပ်တို့မရနိုင်ဘူး ကိုကျင်စိန်၊ အကယ်၍ ပေါ်ပေါက်သွားခဲ့လို့ရှိလျှင် ဘယ်နေရာ ဘယ်အချက်မှာ ကျုပ်တို့လို သေးသကိုးလို့ သိရတော့ နောင်ကို ကျုပ်တို့ ပြင်ဆင်နိုင်တာပေါ့ဗျ။ မကြောက်ပါ နဲ့ဗျာ၊ လာသာလာပါ”

“ကြောက်လို့မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ အလျင်လို့လွန်းမလားလို့ပါ။ သို့သော် ဆရာကျေနပ်လျှင် သွားလေဆရာ”

ထို့နောက် ပထမံသိန်းနှင့် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ကြီးမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၍ လမ်းဘေး၌ ရပ်လျက်စောင့်နေသော ထမ်းစင်ပေါ်သို့ တစ်ယောက်စီတက်ပြီးလျှင် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးဆီသို့ ရှေးရှုထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ရုံး၏တောင်ဘက်၌ရှိသော တရုတ်အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှေ့သို့ ရောက်လာကြသောအခါ ပထမံသိန်းသည် ထမ်းစင်သမားကို လွတ်လိုက်ပြီးနောက် အစည်းအဝေးသို့ဝင်ရန် လျှို့ဝှက်သော စကားမှာ မန်ချူဖြစ်ကြောင်း၊ မန်ချူဟူ၍ နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုသောအခါတွင် လက်ယာဘက်မှ လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကို လက်ဝဲဘက် လက်ဝါးပြင်တွင် ကပ်ထားလျက် ဦးခေါင်းကိုညိတ်ရမယ့်အကြောင်းနှင့် သွန်သင်ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ကြီး၏ တံခါးသို့ချဉ်းကပ်ကြ၍ ပထမံသိန်းသည် လက်ဝဲဘက် လက်တွင် ဝတ်ထားသော ကြောင်လက်စွပ်နှင့် တံခါးကို သုံးချက် မှန်မှန်ခေါက်လိုက်ရာတွင် တံခါးမကြီးအလယ်မှ တံခါးငယ်ကလေးတစ်ခု ပွင့်လာ၍ “လူကောင်းသူကောင်းများ အိပ်ပျော်နေသောအချိန်တွင် တံခါးကိုခေါက်၍ နှောင့်ယှက်သူကား မည်သူဖြစ်သနည်း” ဟု တရုတ်စကားဖြင့် မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ပထမံသိန်းက ‘ကျွန်ုပ်တို့ကား မန်ချူအရေအတွက် မြို့တော်ကြီးမှ ဆိုက်ရောက်လာကြသော ကုန်သည်ကြီးနှစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်’ ဟု ပြန်ပြော၍ လက်ချောင်းများကို ကျွန်ုပ်အား ပြထားသောနည်းအတိုင်း ပြုလုပ်ပြသသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကြီးလည်း ပွင့်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ပထမံသိန်းတို့သည် တံခါးပေါက်မှ ဝင်သွားကြသောအခါ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ တစ်ခုတည်းသော မီးခွက်ကလေး၏ အရောင်ဖြင့် မှေးမှိန်စွာရှိနေသည်ဖြစ်ရာ တံခါးမှူးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဦးခေါင်းညိတ်ကာ ခေါ်သွား၍ ၎င်းနောက်မှ လိုက်သွားကြရလေ၏။ နောက်ဖေးဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ တံခါးမှူးသည် တံခါးကို ခေါက်လိုက်သဖြင့် တံခါးပွင့်လာရာတွင် ထိန်လင်းစွာသော မီးရောင်ကို တွေ့မြင်ရပြီးလျှင် အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ၌မူကား နှစ်ဆယ်ခန့်မျှသော တရုတ်လူမျိုးများသည် စားပွဲဝိုင်းကြီးတစ်ခု၏ ပတ်လည်၌ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

တစ်ယောက်သော အသင်းသားသည် ထိုင်ရာမှ ထလာ၍ လစ်လပ်နေသော နေရာနှစ်နေရာကို ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား ပေးပြီးလျှင် တရုတ်ဆေးအိမ်များ

ကိုလည်း တည်ခင်းပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆေးအိုးများကို ဖွာလျက်ရှိကြစဉ် လူအားလုံးတို့သည် စကားတစ်ခွန်မျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ၅ မိနစ်ခန့်တိုင်တိုင် တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိကြလေ၏။ ထိုအချိန် အတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်၏ငြိမ်သက်ခြင်းကို မရဘဲ ရင်ထဲ၌ တဒိန်းဒိန်း လှုပ်ခတ်လျက်ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့သော အခြင်းအရာကို အသင်းသားများ မရိပ်မိစေရန် ဣန္ဒြေဆည်လျက် ထိုင်နေရ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏လက်ယာဘက်နားတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော တရုတ် ကြီးတစ်ယောက်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ပထမသိန်းအား ရှန်ဟဲမြို့သို့ လာရောက်ခြင်း ကိစ္စကို မေးမြန်းသဖြင့် ပထမသိန်းသည် တရုတ်လူမျိုး၏ ထုံးစံအတိုင်း လေးလေး ဆေးဆေး ဣန္ဒြေရသော အမူအရာနှင့် မိမိလာရောက်ခြင်းမှာ ကိုယ်ကျိုးကိုယ့်စီးပွား အတွက် မဟုတ်ကြောင်း၊ အမျိုးသားအတွက် ဆောင်ရွက်ရန် အခွင့်အလမ်းပေါ် ပေါက်ခဲ့ပါလျှင် ဆောင်ရွက်ရန်နှင့် ရှန်ဟဲမြို့ကြီးသို့ ရောက်ဖူးသည်ဟူ၍ ပြောရ နိုင်စေရန် မျှသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလေ၏။

၎င်းနောက် ထိုလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အားလည်း အလားတူ မေးခွန်းမျိုးကို မေးမြန်းပြန်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပထမသိန်း၏ အဖြေမျိုးဖြင့်ပင် ပြန်လည် ဖြေကြားခဲ့၏။

အသင်းသားများသည် ရှေးနည်းအတူ ၅ မိနစ်ခန့်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြပြန်ပြီးနောက်၊ အကြီးအကဲဖြစ်သူက မိမိတို့ဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စများ အကြောင်းနှင့် စတင်ပြောပြရာတွင် အသင်းသားအားလုံးတို့သည် ထက်သန်သော စိတ်ကို လှုံ့ဆော်နှိုးဆွ၍ ပေးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရှိလာကြပြီးလျှင် သူထက်ငါ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းဖြင့် အကြံအစည်အမျိုးမျိုး ခင်းကျင်းပြောပြကြ လေရကား တစ်ခန်းမှာ စားပွဲကိုထုသံ၊ လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးသံ၊ ကြမ်းကို ခြေနှင့် ဆောင့်သံ စသည့်တို့ဖြင့် ဆူညံစွာ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ မည်သူ၏စကားကို နားထောင်ရမည်မသိသောကြောင့် စိတ်အာရုံပြားလျက်ရှိနေသဖြင့် မည်သူ၏ စကားကိုမျှ နားမဝင်မိချေ။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌မူကား ပထမသိန်း၏ အသံသည် အကျယ်ဆုံးဖြစ်၍ ၎င်းပြောပြသော စကားတို့မှာ အဓိပ္ပာယ်အလေးနက်ဆုံးဖြစ်သည့်အပြင် မန်ချူမင်း ဆက်ကို ဖြုတ်ပစ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူတစ်ပါးတို့ အိပ်မက်မျှ မမက်ဝံ့လောက် အောင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာသော နည်းလမ်းတို့ကို ထောက်ခံညွှန်ပြလေရကား။

အသင်းသားအားလုံးတို့မှာ မိမိတို့ထက် စိတ်အားထက်သန်၍ ကြံ့ခံစွမ်းသော လူတစ်ယောက်ပါပေတကားဟု အောက်မေ့ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ကို ဟကာ အကြောင်း သား ငေးလျက် နားထောင်နေကြရလေ၏။

နာရီဝက်ခန့် ပြောဟောမိလျှင်ပင် ပထမံသိန်းသည် အသင်းသားအားလုံး တို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို မိမိအလိုရှိရာသို့ ညွတ်ပျောင်းလိုက်ပါစေလောက်အောင် စွမ်း ဆောင်နိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်ရကား၊ ၎င်းအား လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေးကြသော အသံ များမှာ တဖြောင်းဖြောင်း တသောသော ရှိနေသည်ဖြစ်၍ ဥက္ကဋ္ဌကပင် သတိပေးခဲ့ သေး၏။ သို့နှင့် သုံးနာရီ ထိုးလတ်သော် အစည်းအဝေးကို ရုပ်သိမ်း၍ အသင်း သားများသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ စသည်ဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြလေရာ နောက်ဆုံး၌ လောဝမ်၊ ကျွန်ုပ်၊ ပထမံသိန်းနှင့် အကြီးအကဲ တရုတ်ကြီးတို့သာလျှင် အခန်း၌ ကျန်နေရစ်ကြတော့၏။

ထိုအခါ ပထမံသိန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့သွားရန်ကိစ္စအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သိလိုသောအချက်များကို တရုတ်ကြီးအား ကျင်လည်စွာ တီးခေါက်စုံစမ်းလေရာ အကြီးအကဲဖြစ်သော တရုတ်ကြီးက တိဘက်ပြည်ရှိ ရဟန်းတော်များ၏ လက်ဝယ် ၌ရှိနေသော အရာဝတ္ထုတစ်စုံတစ်ခုကို ရရှိအောင် ကြိုးပမ်းခြင်းမည်သည်မှာ ကမ္ဘာ ပေါ်၌ မိမိသိသမျှသော ကိစ္စအပေါင်းတို့တွင် အခက်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ သည် ရဟန်းတော်များပင် ဖြစ်စေကာမူ ဘာသာရေးနှင့်ဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ပညာရပ်များကို တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူက မိမိတို့ထံမှ မတရားသော နည်း လမ်းဖြင့်ရဖို့ ကြံစည်ခြင်းကို ရိပ်မိခဲ့ပါလျှင် ထိုသူကို သုတ်သင်ဖို့ အနည်းငယ်မျှ ဝန်မလေးကြောင်း၊ တရားသဖြင့်ရအောင် ကြံစည်ဖို့မှာလည်း စိတ်ကူးမျှ မထည့် သင့်ကြောင်း၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိတို့လက်ဝယ်၌ရှိသည့် လျှို့ဝှက်သော ပညာရပ်များ ပျံ့နှံ့သွားမည်ကို မိမိတို့၏ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်းထက် ပင် စိုးရိမ်ကြကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ထိုသို့သော အကြံအစည်မျိုး ရှိခဲ့ပါလျှင် ထိုနေရာ ထိုအချိန်မှစ၍ ၎င်းအကြံကို လျှော့လိုက်ပါမည့်အကြောင်း ဖျောင်းဖျပြောဆို လေ၏။

ထိုအခါ ပထမံသိန်းသည် သာမညမဟုတ်သော အကြံအစည်ကို ကြံစည်ပုံ ခြင်းမှာ သာမညလူတစ်ယောက် မဟုတ်သောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်းနှင့်ပြော၍ အင်္ကျီ ပွကြီးအတွင်း၌ လျှို့ဝှက်၍ ယူခဲ့သော ဆင်စွယ်ကြုတ်ကို ထုတ်ပြလေရာ၊ တရုတ်ကြီး သည် ၎င်းကိုမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြမ်းပေါ်၌ ဒူးထောက်ပြီးလျှင် “သိလို့သမျှ

ကို မေးတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ် သိသမျှ ဖြေပါမည်” ဟု ပြော၏။

“ကျွန်ုပ် ဘာကိုမျှ မမေးလို၊ စီစဉ်ထားပြီးအတိုင်း ကျွန်ုပ်ထံ ပို့လိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်”

“အချိန်မနှောင်းပါစေနှင့်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြောလေနှင့်။ ဤလိပ်စာ အတိုင်း ပို့လိုက်လေ”

“စိတ်ချပါ အရှင်”

ပထမသိန်းသည် စက္ကူတစ်ရွက်တွင် လိပ်စာကိုရေး၍ တရုတ်ကြီးအား ပေးခဲ့ပြီးနောက် ခွဲခွာခဲ့ကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ပထမသိန်းသည် ယခင်က တွေ့ဆုံ ကြသော အိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ နေအိမ်သို့ရောက်၍ အခန်း၌ ထိုင်မိကြ သောအခါ ပထမသိန်းက-

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုကျင်စိန်၊ ဆင်စွယ်ကြုတ်၏ အစွမ်းကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရပြီမဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ ခုနက တွေ့ခဲ့တဲ့ တရုတ်ကြီးက ကျုပ်တို့သွားရ မယ့်အရပ်က အသင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ တံခါးသုံးတန် ရှိတဲ့အနက် ပထမတံခါးကို သူ ဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်။ ကျန်တဲ့ တံခါးနှစ်တန်တော့ ဟိုကျတော့ လျှောက်လျားပေါ့ဗျာ။ ကိုင်း ကိုကျင်စိန် နဂိုအဝတ်အတိုင်း တစ်ခါပြန်လဲပေးဦး တော့။ ပြီးလျှင် ကျုပ်နေတဲ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ဗျာ။ မနက်စာ မစားခင် သင်္ဘောဆင်း ကြရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

မူလအဝတ်များကို ပြန်လည်လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ပထမသိန်းတို့သည် ပထမသိန်း နေထိုင်ရာဖြစ်သောအိမ်သို့ ခြေလျှင်လျှောက်လာ ကြလေရာ၊ ထိုအချိန်ကတည်းက အရုဏ်တက်ခဲ့လေပြီ။ အိမ်ပေါ်သို့ တက်မိကြ သောအခါ အစေခံများသည် ဝမ်းဘဲဆန်ပြုတ်နှင့် အဆင်သင့် စောင့်လျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စားပွဲတွင် ထိုင်၍ တစ်ဖွန်းမျှ သောက်စပြုသည်နှင့် အစေခံသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဆိုက်ရောက်လာကြောင်း၊ အရေးကြီး သောကိစ္စရှိသည်ဟု ပြောကြောင်း ပြောပြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အပြင်သို့ ထွက် လာကြသောအခါတွင် ဧည့်သည်မှာ လောဝမ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ လောဝမ်၊ တရုတ်ကြီးက ဘာများမှာလိုက်သလဲ”

ထိုအခါ စကားနည်းလှသော လောဝမ်သည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ အင်္ကျီ အိတ်အတွင်းမှ စာတစ်ရွက်ကိုထုတ်၍ ပထမသိန်းအား ပေးလေ၏။ ပထမသိန်းသည် စာရွက်ကိုကြည့်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းပေးလိုက်ရာ တရုတ်စာဖြင့် အောက်ပါ

o e . c o m

အတိုင်း ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

တီယန်ဆင်မြို့ အတောင်တစ်ရာလမ်း၊ ကွန်းငုံ၏အိမ်။

ဤမျှသာလျှင် ပါရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်က-

“ခုနက တရုတ်ကြီးက ပေးလိုက်တာလား ဆရာ”

“ဒါပေါ့ ကိုကျင်စိန်၊ ဟေ့. . လောဝမ် မြောက်ပိုင်းသွားတဲ့သင်္ဘော
ဘယ်အချိန် ထွက်သလဲ”

“၆ နာရီတိတိ ထွက်တယ်”

“ကိုင်း လောဝမ်၊ သင်္ဘောကို မင်း ဆင်းနှင့်ပေတော့ ငါတို့ တော်တော်ကြာ
ဆင်းလာခဲ့မယ်။ သို့သော် ငါ တစ်ခုမှာထားမယ်၊ တီယန်ဆင်မြို့ကို မရောက်မချင်း
ငါတို့နဲ့ မင်းနဲ့ မမြင်ဘူး မတွေ့ဘူးယောင် ဟန်ဆောင်နေ ကြားလား”

လောဝမ်လည်း ဦးခေါင်းညိတ်၍ ဆင်းသွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှာ ၅ နာရီထိုးအချိန်မျှသာ ရှိသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်
ဆန်ပြုတ်ကို ဆက်လက်၍သောက်ရင်း ယမန်ညဉ့်က အဖြစ်အပျက်များနှင့် နောင်
ရေးအကြောင်းကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက်ရှိကြရာ ၅ နာရီခွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ပထမံသိန်းသည် ၎င်း၏ အစေခံကို ခေါ်၍ “အရှန် ငါ တခြားကို သွားအုံးမယ်၊
ဘယ်လောက်ကြာမယ် ငါမပြောနိုင်ဘူး၊ ၁၀ ရက်ကြာချင်ကြာမယ်၊ ၁၀ လကြာ
ချင်ကြာမယ်။ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို မင်း ကြည့်ရစ်။ ကြောင်ကို နွားနို့မှန်မှန်တိုက်၊
ငါပြန်လာလို့ ငါ့ကြောင် ပိန်နေတာတွေ့ရရင် မင်းကို ကြောင်လိုပိန်အောင် လုပ်
လိမ့်မယ် ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီ”

“ရှော့ ဟောဒီမှာ ၁၀ လတွက် လခ၊ ဒီအတွင်း မင်းထွက်ပြေးရင် မင်း
ဘာဖြစ်မယ် သိသလား၊ ဝက်ဖြစ်အောင် ငါလုပ်မယ်”

အရှန်သည် ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ အကယ်ပင် ယုံကြည်ဟန်
ရှိသဖြင့် မျက်နှာပျက်၍ သွားသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်မြင်ရ၏။ ထိုခဏ၌ ကြောင်နက်ကြီး
သည် ဝီရိုပေါ်မှ စားပွဲပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်လေရာ အရှန်မှာ လန့်၍ အော်လိုက်၏။
ပထမံသိန်းသည် ကြောင်ကြီးကို ပွေ့ယူပွတ်သပ်လျက် “သွားမယ်နော် နက်ကြုတ်၊
သွားမယ်ဟေ့ အရှန်” ဟု နှုတ်ဆက်၍ ပစ္စည်းများကို လန်ခြားပေါ်သို့ တင်စေပြီးလျှင်
ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းလာကြလေ၏။

သင်္ဘောဆိပ်သို့ရောက်ကြသောအခါ သင်္ဘောမှာ ရေလယ်၌ ဆိုက်ထား

သောကြောင့် သမ္မာန်တစ်စင်းနှင့် ပစ္စည်းများကို တင်လျက် ကူးကြရ၏။ သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ လောဝမ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သော်လည်း ဆရာ၏ မှာထားချက်ကြောင့် လှည့်၍ မကြည့်ချေ။ ပထမသိန်းမှာ မည်သို့သောနည်းအားဖြင့် ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး ပစ္စည်းရှိသည်မသိ။ အနေအထိုင် အဝတ်အစား စသည်တို့၌ ပထမတန်းချည်းသာလျှင် အသုံးပြု၍ ခရီးသွားရာ၌လည်း ပထမတန်းပင် စီးသူဖြစ်လေသည်။ လောဝမ်မှာမူ တတိယတန်းတွင် မိတ်ဆွေတရုတ်များနှင့် ပိုက်ကျူးဖဲ ကစားလျက် လိုက်ပါလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းခရီး၌ ထူးခြားသော အခြင်းအရာ တစ်စုံတစ်ရာမျှ ကြုံတွေ့ရခြင်းမရှိဘဲ တီယန်ဆင်မြို့သို့ ကောင်းမွန်စွာ ဆိုက်ရောက်ကြလေရာ သင်္ဘောကူလီများသည် ပထမသိန်း၏ပစ္စည်းများကို အခြားခရီးသည်များ၏ ပစ္စည်းထက် လုယက်သယ်ယူကြသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။

ပစ္စည်းများကို တက္ကစီပေါ်သို့ တင်စေ၍ ပထမသိန်းသည် မစ္စတာ ဝီလျံဆင်ဆိုသူ ဗိုလ်ကပြားတစ်ယောက်၏အိမ်သို့ မောင်းစေရာ၊ အိမ်ရှင် ဝီလျံဆင်သည် ပထမသိန်းအား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခရီးဦးကြိုပုံကို ထောက်သဖြင့် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ရှေးအခါက တစ်စုံတစ်ခုသော အလုပ်၌ အတူတွဲဖက်၍ လုပ်ဖူးရာတွင် ဝီလျံဆင်က အတော်ပင် အကျိုးခံစားရဖူးဟန်ရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းဖွယ်ရာ ရှိပေ၏။

ပထမသိန်း၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းတစ်ခုမှာ တရုတ်လူမျိုးများနှင့် တွေ့ဆုံ ရောနှောရသည့်အခါတွင် တရုတ်လူမျိုး ထုံးစံအလျောက် ဝတ္တရားကျေပွန်အောင် ပြုလုပ်တတ်၍ ဗိုလ်ကပြားတစ်ယောက်နှင့် ရောနှောဆက်ဆံရာ၌လည်း မိမိကိုယ်တိုင် ဗိုလ်ကပြားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပမာ အမှုအရာ၌လည်းကောင်း၊ အပြောအဆို၌လည်းကောင်း သွက်လက်ချေငံခြင်း ရှိလှခြင်းတည်းဟူသော အခြင်းအရာပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုမျှမက ကုလားလူမျိုး၊ ဂျပန်လူမျိုးများနှင့် ရောနှောဆက်ဆံပါလျှင်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ဝတ္တရားကျေပွန်လိမ့်မည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ပေသည်။ ယင်းသို့ ရှိနေခြင်းမှာ ပထမသိန်းသည် ထိုလူမျိုး အသီးသီးတို့၏ နေရင်းဌာနသို့ ကိုယ်တိုင် ရောက်ခဲ့ဖူးရုံမျှမက၊ အထက်တန်းစားလူများနှင့် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံခွင့်ရခဲ့သည့်ပြင် ထိုသူတို့၏ ပြုမူပြောဆိုပုံများကို ဂရုပြု၍ လေ့လာမှတ်သားခဲ့ခြင်းဟူသော ဒေသန္တရ ဗဟုသုတကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူချေသည်။

ဝီလျံဆင်ဆိုသူမှာ အင်္ဂလိပ်ကောင်စစ်ဝန်ရုံး၌ အမှုထမ်းသူတစ်ယောက်

gyoe.com

ဖြစ်လေရာ ပထမံသိန်းက ၎င်း၏နေအိမ်၌ တစ်ရက် နှစ်ရက်မျှ တည်းခိုလိုကြောင်း ပြောရာတွင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားဟန်ရှိ၍ တစ်ရက် နှစ်ရက်မျှမက တစ်လ နှစ်လ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လည်း တည်းခိုနိုင်ကြောင်း ပြန်ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်အားလည်း ပထမံသိန်းက ၎င်းနှင့်အတူ အရေးကြီးသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုတွင် တွဲဖက်လုပ် ကိုင်မည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အသိအကျွမ်း ဖွဲ့ပေးရာတွင် ဝီလျံဆင် သည် ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်းရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ပါကြောင်း ပြော၍ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝီလျံဆင်၏ နေအိမ်၌ နေသားတကျရှိကြ၍ ဝီလျံဆင် သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း မိမိတို့အိမ်ကဲ့သို့ပင် လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်နိုင်ပါ ကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် အလုပ်ရုံးသို့ ထွက်သွားရလေရာ ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာ သောအခါတွင် လောဝမ် ရောက်လာလေ၏။

“ဆရာကြီး ရောက်မည့်အကြောင်းကို သိနှင့်ကြပြီးဖြစ်သောကြောင့် အသင့် ပြင်ဆင် စောင့်ဆိုင်းနေကြပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ လောဝမ်၊ မြင်းများ ဝယ်ထားနှင့်ပေတော့၊ နက်ဖြန်နံနက် ငါတို့ ပီကင်းကို သွားကြမယ်”

“အတောင်တစ်ရာလမ်းက အိမ်ကို ဆရာကြီး ဘယ်တော့သွားမလဲ”

“ဒီကနေ့ ည၁၀ နာရီနှင့် ၁၁ နာရီအတွင်း ငါရောက်အောင် လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး”

ထို့နောက် လောဝမ်သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ဝီလျံဆင် ပြန်လာသောအခါတွင် ပထမံသိန်းနှင့် ဝီလျံဆင် တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်ကြ၍ တစ်နာရီခန့်မှ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဝရန်တာတွင် ထိုင်လျက် ဆေးပြင်းလိပ်သောက်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြံ အစည် အထမြောက်သောအခါ၌ စွမ်းဆောင်နိုင်မည့် အလုပ်များအကြောင်းကို တွေးတောကာ စိတ်ကူးယဉ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝီလျံဆင်က ကျွေးမွေး သော ညစာကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ပထမံသိန်းက အတောင်တစ် ရာလမ်းသို့သွားရန် အချိန်တော်ပြီဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံးသည် မျက်နှာနှင့် လက်များကိုပါ ဆေးခြယ်၍ ယခင်က တရုတ်အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကြလေ၏။ ဝီလျံဆင်၏အိမ်မှာ မြို့၏အစွန်အဖျား၌ တည်ရှိ သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအိမ်မှ ဆင်းလာ၍ မြို့တွင်းသို့ လျှောက်လာကြသော

အခါတွင် ၁၀ နာရီကျော်ခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်ရောက်ဖူးသမျှသော မြို့များအနက်တွင် တီယန်ဆင်မြို့သည်ကား အပေရေ အညစ်ပတ်ဆုံးနှင့် အကျဉ်းမြောင်းဆုံးသော လမ်းများရှိသည့်မြို့ ဖြစ်ချေသည်။ အချို့သောလမ်းများမှာ မညီမညာ မဖြောင့်မတန်း ရှိနေသည့်ပြင်၊ အချို့သောနေရာများမှာ ရန်ကုန်မြို့မှ နောက်ဖေးလမ်းကြားများထက် မကျယ်ဝန်းလှချေ။ ပထမသိန်းမှာမူ ထိုမြို့၏ လမ်းများကို အားလုံးသိနေသည့်လက္ခဏာနှင့် လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ နှောင့်နှေးဆိုင်းတွခြင်းမရှိဘဲ ဖြတ်ကျော်ချိုးဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် အတော်အတန် သန့်ရှင်းကျယ်ဝန်းသော လမ်းတစ်လမ်း၏ထောင့်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ စောင့်ကြည့်နေသော လောဝမ်နှင့် တွေ့၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

အမိုးကော့ကြီးများနှင့် တရုတ်လူမျိုး ထုံးစံအတိုင်း ဆောက်လုပ်ထားသော တစ်ထပ်တိုက်တစ်တိုက်သို့ ရောက်ကြသောအခါ လောဝမ်သည် တံခါးကို လက်သီးနှင့် သုံးချက်ထုလိုက်သဖြင့် တံခါးပွင့်လာ၍ လူတစ်ယောက် ထွက်လာရာတွင် လောဝမ်က စကားတီးတိုးပြောလိုက်၏။

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ပထမသိန်းတို့ကို ခြေအဆုံး ခေါင်းအဆုံး ကြည့်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းညိတ်လျက် “ကောင်းကင်၌ နေတစ်စင်းသာရှိ၏” ဟု စာကို ရွတ်သကဲ့သို့ ရွတ်ဆိုလေရာ၊ ပထမသိန်းက ဆိုင်းတွခြင်းမရှိဘဲ “သို့ရာတွင် ကြယ်တာရာမူကား အမြောက်အမြားရှိပါသည်” ဟု သွက်လက်စွာ ရွတ်ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ၎င်းလူသည် ရှေ့မှဝင်သွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်မှ လိုက်ကြရလေ၏။

ပိတ်ထားသော တံခါးတစ်ခုသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခေါ်သွင်းခဲ့သော လူသည် တံခါးမျိုးအား စကားတီးတိုးပြောလိုက်သဖြင့် တံခါးမျိုးက “မြစ်ထဲ၌ ရေများလှ၏” ဟု ရွတ်ဆိုပြန်ရာ၊ ပထမသိန်းက “သမုဒ္ဒရာ၌ သာ၍ ရေများသေး၏” ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ တံခါးမျိုးသည် တံခါးကိုဖွင့်ပေး၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခေါ်သွားလေရာ ပထမလူသည် ပထမတံခါးဆီသို့ လှည့်၍ပြန်သွားလေ၏။

တရုတ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းကဲ့သို့ ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းကြီးတစ်ခန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခေါ်ဆောင်သွင်းခဲ့သော လူသည် နဖူးနှင့် ကြမ်း ထိလုမတတ် ရှိသည့်တိုင်အောင် ပထမသိန်းအား ဦးညွတ်ကာ အရိ

mgyoe.com

အသေပြုပြီးနောက် ထွက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တရုတ်ဖဲထည်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ချုပ်လုပ်ထားသော ဖုံကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် စောင့်နေရစ်ရလေ၏။ အခန်းတွင်း၌ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော အဖိုးတန် အသုံးအဆောင် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အိမ်ရှင်မှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ တွေးတောမိ၏။ ၅ မိနစ်ခန့်တိုင်အောင် မည်သူမျှ မပေါ်လာဘဲ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်း အခန်းကြီးအတွင်း၌ ထိုင်လျက် စောင့်နေကြရလေလျှင် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသည်နှင့် ပထမံသိန်းအား ထိုအကြောင်းကို ပြောတော့မည်အပြုတွင် ပထမံသိန်းက နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ခြင်းကို မြင်သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ နောက် တစ်ခဏ၌ အသက် ၈၀ ထက်မနည်း အိုမင်းလှသော တရုတ်အဖိုးကြီးတစ်ယောက်သည် အတွင်းဘက်တံခါးမှ တောင်ဝှေးကိုင်ကာ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ရိုသေလေးမြတ်သော အမူအရာနှင့် ပထမံသိန်းအား နှုတ်ခွန်းဆက်သပြီးနောက်-

“အရှင် ထွက်ကြွလာမည့်အကြောင်းကို ကြားသိရဖြင့် ကြိုဆိုနေကြသည်မှာ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ် ရှိခဲ့ပြီ။ ရှေ့သို့ ထွက်ကြွရန် ခရီးစဉ်အတွက် အားလုံး အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ အရှင်”

“ဆန်ချူးမြို့မှာ ကျွန်ုပ် ကြန့်ကြာသွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်ခရီးစဉ်အတွက် မည်ကဲ့သို့ စီမံထားပါသနည်း”

“ပီကင်းမြို့တော်သို့ အရှင်ကြွလာမည့်အကြောင်းကို သတင်းပို့ထားပါပြီ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ကျောင်းတော်ကြီးမှ ကြိုဆိုပါလိမ့်မည်”

“ကျွန်ုပ်အား ခန့်ထားခြင်းအကြောင်းကို လူအများက ဘယ်ကဲ့သို့ ပြောကြပါသနည်း”

“အရွယ်အားဖြင့် အကြီးဆုံးမဟုတ်သော်ငြားလည်း ကျမ်းဂန် ဗဟုသုတဘက်၌ ခိုင်လုံသူဖြစ်သောကြောင့် ကျေနပ်ကြပါသည်”

၎င်းနောက် အဘိုးကြီးသည် မိမိ၏ ယုတ်ညံ့သောနေအိမ်၌ ဤမျှလောက် မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး တည်းခိုခြင်းအတွက် ဂုဏ်ကြီးမြင့်သည်ဟု မှတ်ထင်ပါကြောင်းနှင့် ပြောဆို၍ လိုသမျှအရာကို အမိန့်ပေးရန် မှာထားပြီးလျှင် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ကြသောအခါ ပထမံသိန်းက ရွှင်ပျမ်းမြောက်စွာသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်မှာ-

“ကိုင်း ကိုကျင်စိန်၊ ကျုပ်တို့အကြံအစည်ဟာ ယခုအချိန်အထိတော့ဖြင့် နေရာတကာ လမ်းဖြူးနေတာပဲ။ ကျုပ်တွေ့ချင်တဲ့ လူနှစ်ယောက် ကျုပ်လက်ထဲကို ရောက်လျှင် ကျုပ်တို့အကြံ အထမမြောက်စရာ ဘာမျှမရှိတော့ဘူး။ ကိုင်း နားထောင်စမ်း၊ ကျုပ် ပြောမယ်။ ဝီလျံဆင်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကပြားဟာက ကျုပ်နဲ့ တစ်ကျိတ်တည်း၊ တစ်ကြိတ်တည်းပျ။ ဒီအကြံ အထမြောက်လျှင် သူကြိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်မကို လက်ထပ်ဖို့ ရွှေဒဂီးတစ်သိန်းပေးမယ်လို့ ပြောထားလေတော့ သူက ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းကူညီနေတယ်။ ရွှေဒဂီး တစ်သိန်းပေးဖို့ကို ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်း၊ ကျုပ်တို့ အကြံအစည် အထမြောက်လျှင် ဘာမှမခဲယဉ်းဘူးပျ။ ဆယ် သိန်းလဲပေးနိုင်တယ်။ ဒီလူက တရုတ်ပြည်မှာရော၊ တိဘက်ပြည်မှာရော နေခဲ့ဖူးလေတော့၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ အသင်းအကြောင်းကို အများကြီးသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ဆီက သတင်းတွေ အများကြီး ကျုပ်ရခဲ့တယ်။ အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခုက ဘာလဲဆိုတော့ ဟန်ကောင်မြို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တိဘက်ပြည်က ရဟန်းတော်မှာ အစည်းအဝေးသို့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ သွားဖို့ ရွေးကောက်ခန့်ထားတယ်တဲ့။

“ကျုပ်အကြံက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ၎င်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အစည်းအဝေး မတက်ဖြစ်အောင် လမ်းခုလတ်က သွေးဆောင်ထုတ်ယူသွားပြီး သူ့ကိုယ်စား ကျုပ်က အစည်းအဝေးတက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ လောဝမ်၏စကားကြောင့် ဒီမြို့က လူများက ကျုပ်ကို ဟန်ကောင်မြို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလို့ ထင်မှတ်နေကြတာတော့ ဟုတ်ပြီ။ သို့သော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအစစ်ကြွလာခြင်းကို လမ်းကစောင့်ပြီး ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ဖို့နဲ့ အရပ်တစ်ပါးကို ထုတ်ယူသွားဖို့က စီမံဖို့လိုသေးတယ်။ ဒီအလုပ်အတွက် ကျုပ်မှာ လူနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ဆီကို ကျုပ် ယခု အကြောင်းကြားဖို့ စီမံမယ်။ ဒီတော့က ကျုပ် ယခုရေးမယ့်စာကို ခင်ဗျားက ဝီလျံဆင်လက်ကိုသွားပြီး ပေးပေတော့။ ဝီလျံဆင်က ထိုလူနှစ်ယောက်ထံ မနက်စောစော ကြေးနန်းရိုက်ပြီး စီစဉ်လိမ့်မယ်”

၎င်းနောက် ပထမသိန်းသည် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးတွင် လက်ရေးသေးသေးနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် သုံးမျက်နှာတိတိ ရေးသားပြီးလျှင် စာရွက်များကို ဆုတ်၍ ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်လေ၏။

“ဒီစာကို ဝီလျံဆင်အား ပေးပြီး ချက်ချင်း ခင်ဗျား ပြန်လာခဲ့တော့”
 “ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ထွက်လာမယ့် ခရီးစဉ်ကို ဝီလျံဆင် သိသလား”

“သူ ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“ဆောင်ရွက်မည့် လူနှစ်ယောက်က ဘယ်သူများလဲ”

“တရုတ်လူမျိုးထဲကပါပဲ။ သူ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ကျုပ်ကို အင်မတန်လန့်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက်က တစ်ကြောင်း၊ ငွေကောင်းကောင်း ပေးနိုင်တဲ့လူ ဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့အတွက်က တစ်ကြောင်း၊ ကျုပ်ခိုင်းတာကို ဘာမဆိုလုပ်မဲ့လူတွေဗျ။ တန်အောင်သာကြည့်ပေး။ ဘယ်လိုအလုပ်ကိုမှ သူတို့ မငြင်းဘူး။ ကျုပ်ကိုလဲ သူတို့ယုံကြည်တယ်”

“တပည့်ကောင်းတွေ ပေါပါပေ့ဆရာ”

“ဒါကြောင့် ဒီလိုအကြံကြီးကို ကြံဝံ့တာပေါ့ဗျာ။ ကိုင်း သွားပေတော့ဗျာ ကိုကျင်စိန်”

ကျွန်ုပ်သည် ဝီလျံဆင်၏ နေအိမ်သို့ရောက်၍ တံခါးကို ခေါက်လိုက် သောအခါ ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော ဝီလျံဆင်သည် တံခါးကိုဖွင့်ပြီး နောက် အံ့သြသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်လျက်ရှိ၏။ အကြောင်းကိုဆို သော် ဝီလျံဆင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ အဝတ်လဲလှယ်၍ ရုပ်ပြောင်းသွားကြခြင်းကို မမြင်လိုက်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့ရမည်အထင်နှင့် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် အင်္ကျီပွ ဘောင်းဘီပွကြီးများကို ဝတ်ဆင်လျက်ရှိသည့် အသက်အရွယ် အတော်ပင်ကြီးရင့်သော တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရ သောကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။ တရုတ်အစစ်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်၍ မျက်နှာ၌ အရေများ လိပ်သည်နှင့်တူအောင် ဆေးခြယ်ထားသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၅၀ နှင့် ၆၀ အတွင်းကဲ့သို့ ရှိနေ၍ ပထမမှာ ၆၀ နှင့် ၇၀ အတွင်းကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။

ဝီလျံဆင်သည် ပထမံသိန်း၏ စာကို ဖတ်ပြီးနောက်-

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေ ပထမံသိန်းဟာ အင်မတန် ရဲဝံ့တဲ့လူတစ်ယောက် ပါပဲဗျာ။ ယခု သူကြံစည်တဲ့ အကြံအစည်ဟာ မတော်တဆ တစွန်းတစ်စလောက် ပေါ်ပေါက်သွားခဲ့လို့ရှိလျှင် စစ်လားကြောလား လုပ်နေမယ့်လူစု မဟုတ်ဘူး။ ချက်ချင်းသတ်မဲ့ လူစုဗျ”

“မိလျှင်လဲ သတ်ပစေလေ၊ မမိလျှင် တစ်သက်လုံးချမ်းသာဖို့ အလုပ်ကြီးပဲ မိတ်ဆွေ၊ ဒီလောက်တော့ စွန့်ဝံ့ပါမှပေါ့”

ယင်းကဲ့သို့ ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ဝီလျံဆင်သည် ပထမံသိန်း၏ စာနှင့်အတူ ပူးတွဲ၍ ပေးလိုက်သော ကြေးနန်းကို ကြေးနန်းပုံစံ စာရွက်တွင် ရေးကူးလေရာ၊

အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

ဟောင်ကောင်မြို့ ဝပ်ဆင်လီမိတက်က ကျေးဇူးပြု၍ ကလစ်ဖိုနှင့်
ဂျန်ဆင်တို့သို့-

မိုရာသဘောနှင့် တီယန်ဆင်မြို့သို့ ချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ပါ။

ရောက်သောအခါ ဝီလျံဆင်ထံမေး၍ သူ့ခိုင်းသည်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ။
သိန်း

ထို့နောက် ဝီလျံဆင်သည်-

“ဒီကြေးနန်းကို နက်ဖြန် ကြေးနန်းရုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ကျုပ် ကိုယ်တိုင်သွားပြီး
ရိုက်လိုက် နယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ခင်ဗျားတို့ ဘယ်အချိန် ထွက်ကြမလဲ”

“မိုးလင်းလင်းချင်း ထွက်မယ်လို့ပြောတယ်”

“သူနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ ခင်ဗျား မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပေါင်ဗျာ”

“ခင်ဗျား တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့လူနဲ့ တူတယ်”

“ကိုယ့်ဖို့ကြုံတော့ သက်လုံကောင်းဆိုတဲ့ မြန်မာစကားပုံရှိတယ်ဗျ၊
များများကြီး အကျိုးခံစားရဖို့မြင်လေ၊ များများကြီးစွန့်ဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး မိတ်ဆွေ”

“ဒါလဲ မှန်ပေတယ်၊ ကိုင်း ညဉ့်လည်းနက်ပြီ၊ ပြန်ပေးဦးတော့။ သူ့စာထဲမှာ
ပါတဲ့အတိုင်း အနည်းငယ်မျှ မလွဲမချော် မမှားမယွင်းစေရအောင် ဆောင်ရွက်ပါ
မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် အတောင်တစ်ရာလမ်းသို့ ပြန်လာခဲ့၍ ယခင်က နေအိမ်သို့
ရောက်လာသောအခါတွင် ပထမံသိန်း သင်ကြားထားသည့် လျှို့ဝှက်သောစကား
များကို ရွတ်ဆိုခြင်းအားဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရလေ၏။

ပထမံသိန်းသည် ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ချောမောစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း
ကြားသိရသောအခါ ကျွန်ုပ်အား ချီးမွမ်းပြောဆို၍ အိပ်ရန် အချိန်အနည်းငယ်သာ
ကျန်ရှိတော့ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြလေ၏။

အခန်း (၅)

ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို လှုပ်၍နှိုးသဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပထမသိန်းမှာ ခရီးထွက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ပြီး ရှိနေလျက်၊ အနီးရှိ စားပွဲပေါ်၌ လည်း အငွေ့တထောင်းထောင်း ထွက်နေသော ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်များကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

“လောဝမ် ရောက်နေပြီ၊ မြင်းတွေလဲ ပြင်ပြီးပြီ။ ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီး ခရီးထွက်ကြရမယ်ဗျို့၊ ထတော့”

ဆန်ပြုတ်သောက်ကြပြီးနောက် ယမန်ညဉ့်က အဘိုးကြီးသည် အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ရာတွင် ပထမသိန်းသည် ၎င်းအား အခန်းထောင့်သို့ ခေါ်သွား၍ လေးနက်စွာသော ကိုယ်ဟန်အမူအရာဖြင့် စကားတီးတိုး မှာကြားလေရာ၊ အဘိုးကြီးလည်း သဘောကျသော အမူအရာနှင့် ဦးခေါင်းညွတ်ကာ နားထောင်နေလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်သားအားလုံးတို့နှင့်အတူ အိမ်နောက်ရှိ ဝင်းကြီးထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေရာ၊ လောဝမ်သည် မြင်း ၅ စီးနှင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။ မြင်းနှစ်စီးမှာ ဝန်စည်ပစ္စည်းများ တင်လျက်ရှိ၍ သုံးစီးကိုမူ ပထမသိန်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့် လောဝမ်တို့က တက်စီးကြ၏။ ၎င်းနောက် ပထမသိန်းသည် အဘိုးကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ အစေခံများသည် ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် တီယန်ဆင်မြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ၏။

မြို့ကို ကျော်လွန်ကြပြီးနောက် ပထမသိန်းသည် လူကုံထံတစ်ဦးနှင့် လျော်ညီစွာ ရှေ့ဆုံးမှသွား၍ ၎င်းနောက်မှ ကျွန်ုပ်၊ ထိုနောက်မှ လောဝမ်၊ နောက်ဆုံးမှ ကူလီ ၃ ယောက်က ဝန်တင်မြင်းများကို ဆွဲလျက် လိုက်ပါလာကြ၏။ ထွက်ခါစ၌ပင် ပထမသိန်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့် စကားပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ရှေ့ဆုံးမှ တစ်ယောက်တည်း စီးသွားလေရာ၊ ၅ မိုင်ခန့် ပေါက်ရောက်သောအခါမှ ကျွန်ုပ် မိအောင် စောင့်နေ၍ မြင်းချင်းယှဉ်၍ စီးသွား၏။

“ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ဝီလျံဆင်ရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းကို ကလစ်ဖိုနဲ့ ဂျွန်ဆင်တို့ ရလောက်ပြီ ကိုကျင်စိန်။ ကြေးနန်းရလျှင် ကျုပ်သဘောကို ကောင်းကောင်းသိကြတဲ့ လူ ၂ ယောက် ဖြစ်လေတော့ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဟန်ကောင်မြို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကို သူတို့လက်ထဲ ရောက်ပြီးဖြစ်အောင် စီမံကြလိမ့်မယ်။ လက်ထဲရောက်ပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်တို့ဆီကို သတင်းပို့ဖို့က ၃ ရက်လောက် ကြာဦးမယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ကျောင်းတော်ကြီးကို မဝင်မီ ပီကင်းမြို့က ၁၀ ရက်လောက် စောင့်ကြဖို့ရှိတယ်။ ကျောင်းတော်ကြီး မဝင်သေးမီ ထို ၁၀ ရက်အတွင်းမှာတော့ ကျုပ်တို့လူစု အိမ်တစ်အိမ်မှာ တည်းခိုကြမယ်။ ဒီလိုတည်းခိုနေတဲ့အခိုက်မှာ ကျုပ်က အထူးကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်မယ်လို့ဆိုပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံ၊ အိမ်တွင်းက အိမ်ပြင်ကိုတောင် မထွက်ဘဲနေမယ်။ ဒီလိုနေကြတုန်းမှာ ကလစ်ဖိုတို့ဆီက သတင်းကြားရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်စီမံပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လက်ဝယ်ရောက်အောင် ဖမ်းပြီးပြီလို့ သတင်းရတဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်တို့လူစု ကျောင်းတော်ကြီးကို ဝင်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့”

“နေပါဦး ဆရာ၊ ဆရာလူစုက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလို ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သူတစ်ပါး မရိပ်မိအောင် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားနိုင်ပါ့မလား ဆရာ”

“ဒီလူတွေက ကျုပ်လူတွေဗျ၊ သူတို့ကိုလဲ ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ကျုပ်ကိုလဲ သူတို့ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့ကိစ္စကို အထမြောက်လျှင် ဘယ်လို၊ အထမြောက်ရင် ဘယ်လိုဆိုတာ သူတို့ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ခိုးဝံ့တိုက်ဝံ့ လူကို သတ်ဝံ့တဲ့ တပည့်တွေ၊ ကျုပ်လက်အောက်မှာ ဗိုလ်ကပြားထဲက သုံးယောက်၊ ကုလားထဲက နှစ်ယောက်၊ ဂျပန်ထဲက တစ်ယောက်၊ တရုတ်ထဲက လေးယောက်၊ မြန်မာထဲက ခြောက်ယောက်တောင် ရှိတယ်။ ကျုပ် ခုပြောတဲ့ လူတွေဟာ စက်တိုင်ကို မကြောက်ဘူး၊ ကျုပ် စိတ်ဆိုးမှာကို ကြောက်တဲ့လူတွေဗျ”

“စက်တိုင်က သေအောင်သတ်နိုင်တယ်၊ ဆရာက ဘယ်လိုများ ပိုပြီး တတ်နိုင်သေးလို့လဲ”

“စက်တိုင်က တစ်ခါသတ်လို့ သေပြီးလျှင် ပြီးရော၊ ကျုပ်က စိတ်ဆိုး ပြီဆိုမှဖြင့် နေ့လိုလို၊ ညလိုလို အထက်ကလာမယ့် ဘေးရန်လိုလို၊ အောက်ကလာ မယ့် ဘေးရန်လိုလို ဟိုလူမယ့်နိုင်၊ ဒီလူမယ့်နိုင်နဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ရူးသလို နှမ်းသလိုဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြိုးဆွဲချသေတဲ့လူတွေ ဘယ်နှယောက်ရှိပြီလဲ”

“သစ္စာမဖောက်ဘဲ ဆောင်ရွက်တဲ့လူများကို ဆရာက ဘယ်လိုများ ချီးမြှင့်ခဲ့ဖူးပါသလဲ”

“လူမျိုးအလိုက် တင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်အောင် ကျုပ်က လစဉ် စရိတ် ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်ဗျ”

“မေးပါရစေဗျာ၊ ဒီလူတွေကို စရိတ်ထောက်ပံ့ဆရာမှာ ဘယ်ကငွေရသလဲ”

“လောကမှာ ဥစ္စာရှင်မရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အပုံဗျာ၊ ပစ္စည်းမြှုပ်ထားပြီး ဘယ်သူမှ ပြောခွင့်မရဘဲ ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားရတဲ့လူတွေ ပြည်နဲ့အဝန်းပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်မှာထက် အိန္ဒိယမှာ သာပြီး ပေါသေးတယ်။ ရှေးတုန်းကတော့ ဘဏ်တိုက်တွေ ဘာတွေမရှိလို့ မြေကြီးကို ဘဏ်တိုက်လုပ်ကြရတဲ့လူတွေ နည်း ရောလားဗျာ”

“ပစ္စည်းမြှုပ်တဲ့နေရာကို ဆရာ ဘယ်နှယ်သိနိုင်သလဲ”

“မြေကြီးကိုကြည့်လိုက်ရင် ဒီအောက်မှာ ဘဏ္ဍာရှိ မရှိကို သိနိုင်တဲ့နည်း ရှိတယ်။ သို့သော် နေဦး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို နောက်များမှ ကျုပ်ပြောပြဦးမယ်”

၎င်းနောက် ပထမံသိန်းသည် စကားကို ဆက်လက်၍ မပြောတော့ဘဲ ဦးခေါင်းစိုက်ကာ အကြံထုတ်နေလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆက်လက်ကြားလိုလှသော်လည်း မေးတိုင်းဖြေမည့် လူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ကိုသိ၍ သိလိုသောစိတ်ကို ချုပ်တည်းထားလိုက်ရလေ၏။

နေပူပြင်းသောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် နားနေကြ၍ လောဝမ်နှင့် အစေခံများ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော အစာအာဟာရကို စားသောက်ကြစဉ် မြင်းများကို မြက်ခင်း၌ လွှတ်ထားကြလေသည်။ အတန်ငယ် နေချိုသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်လက်၍ ခရီးသွားကြပြန်လေရာ နေဝင်လုဆဲ ဆဲအချိန်တွင် တည်းခိုလေ့ရှိသော ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ညဉ့်အိပ်ရန် ပြင်ဆင်ကြ လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ပထမသိန်းသည် ထမင်းဆိုင်မှ ညံ့ဖျင်းလှစွာသော ထမင်းဟင်းများကို စားသောက်လျက်ရှိကြစဉ်၊ သူတောင်းစားများသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သူထက်ငါ ရှေ့သို့ရောက်အောင် တိုးဝှေ့တောင်းခံကြလေရာ၊ လောဝမ်က နှင်၍ ထုတ်သော်လည်း မရနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ တစ်ယောက်သော သူတောင်းစားသည် အခြားသူတို့ထက် ရဲရင့်ပြောင်တင်းဟန် လက္ခဏာရှိ၍ ပထမသိန်းနှိုက်မည်ပြုနေသော ဟင်းခွက်၏ရှေ့၌ ခွက်ကြီးကို ထိုး၍ခံရာတွင် ပန်းကန်နှင့်ခွက် ထိသွားလေ၏။ ထိုအခါ ပထမသိန်းသည် ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်လာသည်နှင့် လောဝမ်အား ဆွဲထုတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

လောဝမ်သည် ဆရာ၏အမျက်ထွက်ခြင်းကို မြင်သဖြင့် မျက်နှာလိုအားရ ပြုလိုသော သဘောနှင့် သူတောင်းစား၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ အပြင်သို့ ထုတ်သွားပြီးလျှင် လှေကားမှ ခြေနှင့်ကန်၍ ခုလိုက်ရာ၊ သူတောင်းစားသည် ဂုဏ်ရှိသော လှေကားမှ ကျွမ်းပြန်၍ ကျသွားလေ၏။ အောက်သို့ရောက်သောအခါ သူတောင်းစားသည် လက်သီးလက်မောင်းတန်းလျက် အပေါ်သို့ တက်လာဦးမည်ဟန် ဖြစ်နေပြီးမှ လောဝမ်၏ တုတ်ခိုင်သော လက်မောင်းများကို မြင်သည်နှင့် မျက်စောင်းထိုးကာ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ပထမသိန်းသည် ပီကင်းမြို့၌ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသော အလုပ်ဝတ္တရားများအကြောင်းကို တစ်နာရီခန့်မျှကြာအောင် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အကြံအစည် အထမြောက်ပါက ခံစားရမည့် အကျိုးကျေးဇူးများနှင့် တိဘက်အသင်းသားများ ရိပ်မိပါက ကြုံရအံ့သော ဘေးအန္တရာယ်များအကြောင်းကို တွေးတောစိတ်ကူးလျက်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာ၌ တလိမ်လိမ် တတွန့်တွန့် ရှိနေလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်နှလုံး မသာယာဖွယ် အတင်းတိုးဝင်လာကြသော စိတ်ကူးများကို တွန်းလှန်ဖျောက်ဖျက်ရန် မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် စကြိုလျှောက်နေဦးမည် အကြံနှင့် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ရာတွင် လျှို့ဝှက်စွာ လျှောက်လာသော ခြေသံကြားရသဖြင့် နားစွင့်၍ နေမိ၏။

ခြေသံသည် ရပ်စဲချည်တစ်ခါ ရှေ့သို့ တိုးချည်တစ်လှည့်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီး၍လာလေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ခါး၌ထိုးထားသော ဓားမြှောင် ရှိ၊ မရှိကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်၍ မရှိကြောင်းကို တွေ့ရသောအခါ၌ အိပ်ရာ၏ခြေရင်းအခန်းထောင့်၌

mgyoe.com

ဝပ်ကာ ချောင်းမြောင်း၍ နေ၏။ ခြေသံသည် ကျွန်ုပ်၏အခန်းတံခါးကို ကျော်လွန်၍ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်ကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်၍ ဦးခေါင်းပြုလျက် ကြည့်လေ၏။

သို့ရာတွင် မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိသောကြောင့် မည်သည့်နေရာကိုမျှ မမြင်ရဘဲ ပထမံသိန်း၏ အခန်းရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့သွားနေသော ခြေသံကို သာလျှင်ကြားရလေ၏။ ထိုသူသည် မည်သူပင်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသောအကြံအစည်နှင့် လာခြင်းမှာကား ထင်ရှားလာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏အခန်းမှ ထွက်လာ၍ ခြေသံကြားရာသို့ တရွေ့ရွေ့လိုက်သွားရာ ပထမံသိန်း၏ တံခါးပေါက်ဆီသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လေးဖက်ထောက် တွားသွားနေသော လူတစ်ယောက်ကို ခြေနှင့်တိုက်မိသဖြင့် ထိုသူ၏ပေါ်သို့ အလျားမှောက်လျက် လဲကျသွားလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏လည်ဂုတ်ကို ကိုင်ဖမ်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်နေကြစဉ် ပထမံသိန်းသည် အအိပ်ဆတ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် အိပ်ရာမှ လန်နိုး၍ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်နှင့် ထွက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မှောင်မိုက်ကြီးထဲ၌ ကိုင်မိကိုင်ရာ ကိုင်ဖမ်းလိုက်ရာ တွင် မောင်းချဓားကြီးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသော ထိုသူ၏ လက်ယာဘက်လက်ကောက်ကို အုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်ဖြစ်၍ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား ရန်မမူနိုင်ဘဲ ရှိနေဆဲတွင် ပထမံသိန်းရောက်လာ၍ ကူညီဖမ်းဆီးခြင်းအားဖြင့် ထိုသူကို လက်ရဖမ်းမိလေ၏။

ထိုအခါ၌ကား လောဝမ်နှင့်တကွ ထမင်းဆိုင်ရှင်တို့ နိုးလာကြသဖြင့် အသံကြားရာသို့ ပြေးလာကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဖမ်းဆီးမိသောသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ခပ်စောစောက လောဝမ် တွန်း၍ချလိုက်သော သူတောင်းစားပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရလေ၏။ ထိုသူသည် မိမိအား တွန်း၍ချသော လောဝမ်အပေါ်၌ ရန်ငြိုးမဖွဲ့ဘဲ အမိန့်ပေးသူ ပထမံသိန်းအပေါ်တွင် ရန်ငြိုးထား၍ သတ်ဖြတ်ရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ဟန် တူချေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လောဝမ်ကို သတ်လိုခဲ့ပါမူ အခန်းဝတွင် အိပ်ပျော်နေသော လောဝမ်ကို အလွယ်တကူနှင့် သတ်နိုင်၏။ ယခုမှာမူ လောဝမ်ကို ကျော်လွန်၍ ပထမံသိန်းရှိရာအခန်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လာရောက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် တပည့်ကို မသတ်ဘဲ ဆရာကိုသတ်ဖို့ အကြံရှိဟန် တူလေသည်။

ထမင်းဆိုင်ရှင်နှင့် လောဝမ်တို့သည် သူတောင်းစား၏လက်ကို တစ်ဖက်စီ

mgyoe.com

ကိုင်လျက်ရှိကြစဉ် ပထမသိန်းက-

“အာဂ အကောင်ပဲ၊ ငါ့ကို သတ်ရအောင် မင်း လာတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးသောအခါ ထိုသူသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ အံ့ကြိတ်ကာ ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအခါ ပထမသိန်းသည် မိမိ၏အတတ်ပညာ အစွမ်းပြရန် အချိန်သင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ဟန် လက္ခဏာနှင့်-

“သူ့လက်ကို လွှတ်လိုက်ပါ။ ဒီအကောင် မပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ကိုင်း မင်းပြေး နိုင် ပြေးစမ်း၊ မင်း မပြေးနိုင်ဘူး”

ထိုသူသည် ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ခြေထောက်နှင့်ကြမ်း ခွာ၍ မရအောင် ဖြစ်နေလေ၏။

ပထမသိန်းသည် ထိုသူအား စေ့စေ့ကြည့်လျက်-

“မင်းပါးစပ်ကို မင်းပြန်ပိတ်လို့မရတော့ဘူး ကြည့်စမ်း”

ထိုသူ၏ပါးစပ်မှာ ထောက်နှင့် ထောက်ထားသည့်အလား ရှိနေ၍ ပိတ်ဖို့ ရန် အတန်တန် ကြိုးစားသော်လည်း မရနိုင်ဘဲ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ရှိနေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ထိုသူသည် မေးစေ့ကို လက်ဖြင့် ဖိနှိပ်၍ ချရန်ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်သည် ပွင့်လျက်ပင် ရှိနေ၏။ ထိုအခါ၌မူကား သူတောင်းစားသည် ထိတ် လန့်လှပြီဖြစ်သောကြောင့် သနားဖွယ်ရာ အသံဖြင့် ညည်းညူလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ မှ ပထမသိန်းက-

“ကိုင်း မင်းပါးစပ် ပိတ်လိုက်တော့”

ပါးစပ်ကို ပိတ်၍ ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူသည် ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစား ပြန်ရာ ပထမသိန်းက “မင်း မပြေးနိုင်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် ကြမ်းနှင့် ခြေထောက် ကပ်လျက်ရှိလေ၏။

“မျက်စိကို မှိတ်လိုက်စမ်း”

ထိုသူလည်း ခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ရ၏။

“ကိုင်း မင်းမျက်စိကိုလဲ ဖွင့်လို့မရဘူး၊ ကန်းလဲကန်း အလဲ အသွားပြီ”

ထိုအခါ ထိုသူသည် မျက်စိကိုလည်း မဖွင့်နိုင်၊ ပါးစပ်ကိုလည်း မဟနိုင် ဘဲရှိနေရာ ရှေးထက်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်လာ၍ ပထမသိန်း၏ခြေရင်း ခူးထောက်ကာ ရှိခိုးလေ၏။ ထိုအခါ၌မူကား ရွာသားအချို့တို့ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်၍ ပရိသတ်အတော်ပင် စည်ကားလာခဲ့၏။ ရွာသားများသည် အံ့ဩလှသော မျက်နှာထားနှင့် ပထမသိန်းအား ကြည့်လျက်ရှိကြ၏။

“အခုတော့မှ ကြောက်တယ် ဟုတ်လား။ ထပါ ထပါ။ မင်းမျက်စိကို ဖွင့်ပါတော့။ ပါးစပ်လဲ ဟလိုရပါပြီ။ မင်းကတော့ ငါ့ကိုသတ်ဖို့လာတယ်။ သို့သော် ငါကတော့ မင်းကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါမယ်။ နောက်တစ်ခါ ငါ့ကို မင်းရန်မူဖို့ ကြံစည်ခဲ့လို့ရှိလျှင် မျက်စိလဲ ကန်း၊ ပါးစပ်လဲ အအောင် ငါ ပြုစားလိုက်မယ်။ နားလည်လား၊ သွားတော့”

ထိုကဲ့သို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူသည် နှစ်ကြိမ်ပြောဖို့ မလိုဘဲ ချက်ချင်းပင် ထ၍ ထွက်ပြေးလေရာ၊ ပရိသတ်များလည်း အနိုင်နိုင် လမ်းဖယ်၍ ပေးလိုက်ကြရ၏။

ထို့နောက် ရွာသားများနှင့် ထမင်းဆိုင်ရှင်သည် ပထမသိန်းအား လှည့် ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ထွက်သွားကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်နှင့် လောဝမ်သာလျှင် ကျန်နေ တော့၏။ ထိုအခါ ပထမသိန်းက-

“လောဝမ်”

“ဆရာကြီး”

“မင်းက တံခါးဘက်မှာ စောင့်အိပ်ပါလျက်၊ ဒီအကောင် အခန်းထဲကို ဝင်လာနိုင်ခြင်းဟာ မင်းပေါ့လျော့တဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်။ ဒီက မိတ်ဆွေမရှိခဲ့လျှင် ငါ သေဖွယ်ရာအကြောင်းရှိတယ်။ မင်းကို ဝတ္တရားပေါ့လျော့မှုအတွက် ငါ အပြစ် ပေးရမယ်”

ထိုအခါ လောဝမ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ပထမသိန်း၏ ခြေရင်းတွင် ဒူးထောက်လေ၏။

“ဘယ်လိုအပြစ်ဒဏ်မျိုး ငါပေးရမလဲ ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေသည့်အတွက် ယခုလိုဖြစ်ရပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒီဟာ ငါမလိုချင်ဘူး။ မင်းသည် ဝတ္တရားပျက်ကွက်ခြင်း မှန်တယ်။ ဝတ္တရားပျက်ကွက်ခြင်းအပြစ်ကို ငါ ဘယ်အခါမှ ချမ်းသာပေးလေ့မရှိဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်။ သို့သော် အခြေအနေများမှာ သစ္စာရှိဖူးတဲ့ အချက်ကို ထောက်သဖြင့် မင်းကို အပြစ်ကြီးစွာတော့ ငါမပေးလိုဘူး။ သို့သော် လုံးလုံးလဲ ငါမလွှတ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ကာ တစ်နာရီအတွင်း မြင်းပြင်ပြီး တီယန်ဆင်မြို့ကို ပြန်သွား၊ မင်းကို ငါ မကျေနပ်လို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်လို့ မစွတာဝီလုံဆင်ကို ပြောပြ၊ ငါ့ဆီက သတင်းစကား မကြားမချင်း သူ့ဆီမှာ မင်းနေ၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း တိတိကျကျ မင်းမလိုက်နာခဲ့လျှင် ၂ ရက်အတွင်း မင်းသေလိမ့်မယ် ကြားရဲ့လား”

လောဝမ်လည်း မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ဦးခေါင်းကို ညွတ်လေရာ ပထမံသိန်းက “ကိုင်း သွားပေတော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါတွင် ဝပ်နေရာ မှ ထသွားလေ၏။

လောဝမ်ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် လောဝမ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်နှင့် ပထမံသိန်းအား ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြံအစည်အကြောင်းကို ဤမျှလောက်သိနေသော လူတစ်ယောက်အား ယခုကဲ့သို့ ကြပ်တည်းစွာ အရေးယူ အပြစ်ပေးခြင်းသည် သင့်လျော်ပါမည်လောဟု ကန့်ကွက်ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပထမံသိန်းက-

“စိတ်မချရတဲ့ တပည့်ကို ဘာအသုံးချဦးမှာလဲ ကိုကျင်စိန် ယခုလို ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် ကျုပ်တပည့်တွေဟာ ကျုပ်ကို ကြောက်ပြီး မျက်မှောက်မျက်ကွယ် သစ္စာထိန်းကြတာပေါ့ ကိုကျင်စိန်။ တစ်ယောက်ကို ချမ်းသာပေးရင် ဒီသတင်းကြီး ပျံ့နှံ့သွားပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ကျုပ်ကိုကြောက်တဲ့လူ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူးဗျ။ လောဝမ်က ကျုပ်ကို တော်လှန်ဖို့အတွက်တော့ ခင်ဗျားမပူပါနဲ့။ စက်တိုင်တက်ရမှာထက် ကျုပ်တစ်ခွန်း ငေါက်မှာကို ကြောက်တဲ့လူပါ။ ဒါထက် ခင်ဗျားကို ဒီကနေ့ည ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်ဖို့အချက်တစ်ခု ပေါ်လာပေပြီဗျာ။ ခင်ဗျားမနိုးရင် ကျုပ်သေဖို့ပဲ။ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားမှတ်ထား ကိုကျင်စိန်။ ဒီကနေ့ည ကျုပ်အသက်ကို ခင်ဗျား ကယ်ဆယ်တဲ့အတွက် တစ်နေ့နေ့ ခင်ဗျားကျေးဇူးကို ကျုပ်ဆပ်မယ် စိတ်သာချ”

“ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ကြရတာပါ ဆရာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကျေးဇူးကို ကျုပ်မမေ့ဘူးဗျာ”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်ရာသို့ အသီးသီးဝင်၍ အိပ်ကြလေရာ၊ ထိုည၌ ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက် တစ်စုံတစ်ရာမျှ ထပ်မံကြုံတွေ့ရခြင်းမရှိဘဲ ကောင်းစွာ အိပ်စက်ကြရ၏။

နံနက်လင်းသောအခါ ထမင်းဆိုင်ရှင်က ခင်းကျင်းကျွေးမွေးသော အစားအစာများကို စားသောက်ကြပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ခရီးသွားကြပြန်၏။ လောဝမ်မှာမူ ပထမံသိန်း၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ မပါတော့ချေ။ ထမင်းဆိုင်ရှေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခါနီးတွင် စုရုံးလာရောက်ကြည့်ရှုကြသော ရွာသူရွာသားတို့၏ မျက်နှာထားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသူတို့သည် ပထမံသိန်းအား ရွံ့ကြောက်လေးစားခြင်းရှိကြောင်း ထင်ရှား

မွန်းတည့်ချိန်တွင် အရိပ်အာဝါသကောင်းသောနေရာ၌ နားနေကြပြီး နောက် ညနေခင်းအချိန်တွင် ခရီးဆက်လက်ထွက်လာကြ၍ အတန်ငယ် သွားမိ သဖြင့် ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်သို့ တက်မိကြသောအခါတွင် ပီကင်းမြို့တော်ကြီး၏ မြို့ရိုးများကို အဝေး၌ ရေးရေးမြင်ကြရလေ၏။ မြို့ရိုးကြီးမှာ လက်ဝဲလက်ယာသို့ မျက်စိတစ်ဆုံးမျှတိုင်အောင် တန်းလျက်ရှိနေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အနိမ့်သို့ ချဉ်း ကပ်လာလေလေ မြို့ရိုးသည် မြင့်၍မြင့်၍ တက်လေလေ ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရလေ၏။

နေဝင်လုဆဲဆဲဖြစ်သော အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြို့တံခါးသို့ ဆိုက် ရောက်ကြ၍ ထုံးစံအတိုင်း ဝင်ကြေးအတွက် အခွန်အတုတ် ပေးဆောင်ပြီးနောက် ပထမံသိန်းသည် လူစည်ကားသောလမ်းများကို ရှောင်ကွင်း၍ ပေရေညစ်ပတ်စွာ ရှိသော ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ရှေ့ဆုံးမှ လမ်းညွှန်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ဝန်တင်မြင်းများကို ဆွဲလျက်ပါလာသော ကူလီများသည် နောက်မှ လိုက်ပါသွား ကြ၏။ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းတစ်လမ်း၌ အခြားအိမ်များထက် သပ်ရပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်လာကြသောအခါ ပထမံသိန်းသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ တံခါးခေါက်လေရာ အလွန်တရာ ဝဖြိုးတုတ်ခိုင်လှသော တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်သည် တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီးနောက် ပထမံသိန်းကို မြင် သောအခါတွင် ဦးညွတ်ကာဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ဝင်ကြရန် ပြောလေ၏။

ပထမံသိန်းသည် ကူလီများအား ပစ္စည်းများကို အိမ်တွင်းသို့ သယ်ယူသွင်း ပို့စေပြီးနောက် မြင်းငှားခငွေနှင့်တကွ ကူလီများကို ပေးအပ်လိုက်ရာ ကူလီများ လည်း မြင်းများကို ဆွဲလျက် ပြန်သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်တွင်းသို့ရောက်ကြ၍ အိမ်ရှင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ညစာထမင်းကို ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် ပထမံသိန်းက-

“ပီကင်းမြို့ကိုဖြင့် ရောက်လာပေပြီ ကိုကျင်စိန်။ ကျောင်းတော်ကြီးကို မဝင်မီ ကလစ်ဖို့နဲ့ ဂျန်ဆင်တို့ဆီက သတင်းကို ကျုပ်တို့ ဒီအိမ်က စောင့်ကြရလိမ့် မယ်။ ကျုပ်က ကမ္ဘာ့ဂြာန်းတရား အားထုတ်မယ်လို့ပြောပြီး နေ့ခင်းအချိန်မှာ အိမ်တွင်းအောင်းရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ဆီကို လူဝင်လူထွက် မရှိရအောင် ခင်ဗျားက စောင့်ကြပ်ပေတော့။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တော့ ညအခါများမှ မြို့ထဲထွက်ပြီး သတင်းစ နည်းနာရမယ်။ ဟောဒီမှာ သုံးဖို့စွဲဖို့ စားဖို့ သောက်ဖို့ စီမံရေးအတွက် ငွေယူ

ထားပေတော့”

ဟု ပြော၍ သားရေအိတ်ငယ်တစ်လုံးကို ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်ထားလေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ပီကင်းမြို့ကြီး၏ အခြေအနေကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုမည်ဟု ပထမသိန်းထံမှ ခွင့်တောင်း၍ မြို့တွင်းသို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ရာ ခရီးထွက်လာစဉ်အတွင်း ငတ်ပြတ်၍ လာခဲ့သော ဝမ်းဗိုက်ကို ပြည့်တင်းအောင် စားသောက်ခဲ့ပြီးနောက်၊ ကြည့်ရှုရန်များကို လှည့်လည်ကြည့်ရှု၍ ၁၀ နာရီထိုးချိန်ခန့်တွင် တည်းအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ညနေခင်းအချိန်ကပင် ခေါင်းထဲက အံ့တုံတုံရှိနေသော ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာသို့ ဝင်သောအခါ၌ မအီမသာဖြစ်လာခဲ့၍ ထိုည၌ တစ်ညလုံး ကောက်၍ ရသလို အပြင်းအထန် ဖျားနာခဲ့လေ၏။

အခန်း (၆)

နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ မထနိုင်ဘဲ အဖျားတက်လျက် ရှိရာ ပထမံသိန်းသည် အရေးကြီးလှသော အချိန်အခါတွင်မှ ဖျားနာရချေသည် လောဟု စိတ်ပျက်ဟန် လက္ခဏာရှိသော်လည်း အမူအရာအားဖြင့် မထင်ရှားစေဘဲ ဆရာဝန်များ ပင့်ခေါ်၍ ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်ပြုစုလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ဝေဒနာမှာ ရုတ်တရက် သက်သာခြင်းမရှိဘဲ ၁၂ ရက်တိုင်တိုင် အိပ်ရာမှ မထနိုင်အောင် ရှိခဲ့လေ၏။

၁၃ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ပထမံသိန်း တိုက်လိုက်သော ဆေးတစ်ခွက်၏ အစွမ်းကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အဖျားရောဂါမှာ ယူ၍ပစ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း သက်သာရာရသည်နှင့် ဤကဲ့သို့သော ဆေးစွမ်းကောင်း ရှိပါလျက်နှင့် ဤမျှလောက် နေ့ရက်ကုန်လွန်အောင် စောင့်ဆိုင်း၍ နေရချေသလော့ဟူ၍ပင် ပထမံသိန်းအား အပြစ်တင်မိသေး၏။ ထိုအခါ ပထမံသိန်းက-

“ဆေးဆရာဆိုတာ လူနာ၏အကဲကို ခတ်ဖို့ အင်မတန် အရေးကြီးတယ် ကိုကျင်စိန်။ ရောဂါအရှိန် ပြင်းနေတုန်းကို ဘယ်ဆေးတိုက်လို့မှ ဆေးစွမ်းမပြနိုင်ဘူးဗျ။ ရောဂါလဲ တန်ခနဲ ရှိရာ ဆေးစွမ်းကောင်းကိုလဲ တိုက်လိုက်ကရောဆိုလျှင် ဆေး တစ်ခွက်တည်းနဲ့ ခရီးရောက်နိုင်တာမျိုးကလား ကိုကျင်စိန်ရဲ့။ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေမှာ ခင်ဗျားအကဲနဲ့ ရောဂါအကဲ စောင့်ကြည့်နေပြီး ဒီကနေ့မှ ဆေးတိုက်

ဖို့တော်ပြီလို့ ကျုပ်အကဲရပြီး တစ်ခွက်တည်း တိုက်လိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် သက်သာသွားသလဲ။ နောက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ခင်ဗျား သွားနိုင်လာနိုင်ဖြစ်ပြီး ၅ ရက်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အလုပ်ဆက်လုပ်ကြရမယ်”

“ခင်ဗျားလူများဆီက သတင်းရပြီလား”

“စာရပြီ၊ ခင်ဗျား ဖတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ခင်ဗျားပဲ ဖတ်ပြပါတော့ဗျာ”

၎င်းနောက် ပထမသိန်းသည် ကလစ်ဖို့နှင့် ဂျွန်ဆင်တို့ထံမှရသော စာကို ဖတ်ပြလေရာ၊ စာမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထား၍ မြန်မာလို အကျဉ်းချုပ် အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

“လွန်ခဲ့သော ကြာသပတေးနေ့က ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝီလျံဆင် ရိုက်ကြားလိုက်သော ကြေးနန်းကိုရရှိ၍ တီယန်ဆင်မြို့သို့ လိုက်လာ ခဲ့ကြပါသည်။ တီယန်ဆင်မြို့၌ ဝီလျံဆင်နှင့်တွေ့၍ ခင်ဗျားစေခိုင်း လိုက်သော အလုပ်သဘောကို သိရှိရပါသည်။ ဟန်ကောင်မြို့မှ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးမှာ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် ပထမ၌ ကျွန်ုပ် တို့သည် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လောဟုပင် စိုးရိမ်မိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ခင်ဗျား၏သဘောကို ကျွန်ုပ်တို့ သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း မဆုတ်မနစ် ယုံယုံကြည်ကြည် ကြိုးစားစီစဉ်၍ ပြီးပါပြီ”

ဆိုသော စာပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့နှင့် ၅ ရက်မြောက်၍ ကျွန်ုပ် ကျန်းမာလာသောနေ့တွင် ပထမသိန်းနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ အစီအစဉ်အတိုင်း အလုပ် စကြပါသည်။

ပီကင်းကျောင်းတော်ကြီးကို ဝင်ရန်ကိစ္စနှင့် ၎င်းကျောင်းရှိ ဘုန်းကြီးအိုကြီး နှင့် တွေ့ရန်မှာလည်း သေးသောအရေးမဟုတ်၍ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံရ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဝင်လာသောအဖြစ်ကို အတွင်းမှ လူအများက မြင်ကြဟန်ရှိ သော်လည်း တံခါးအနီးသို့ မည်သူမျှမပေါ်လာဘဲ တံခါးကြီးမှာ ပိတ်လျက်ပင် ရှိနေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်လိုက်နောက်ပါအဖြစ်နှင့် ပထမသိန်း ငှားရမ်းခေါ်ဝင်ခဲ့သော တပည့်များသည် တံခါးကြီးကို ခေါက်ပါသော်လည်း မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပြုထွက်၍ မလာချေ။ ၅ မိနစ်ခန့်မျှ စောင့်ဆိုင်းကြသော အခါ၌ ခေါင်းတုံးရိတ်ထားသဖြင့် တရုတ်ဘုန်းကြီးဟူ၍ ခန့်မှန်းရသည့် လူတစ်

ယောက်သည် တံခါးကြီး၏ ထောင့်၌ရှိသော တံခါးငယ်ကလေးကိုဖွင့်၍ ဦးခေါင်း မျှသာ ပြုထွက်လာပြီးလျှင် ကိစ္စကို မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ပထမံသိန်းသည် အပေါက်ငယ်အနီး ချဉ်းကပ်၍ ထိုသူ၏ နားနားသို့ကပ်လျက် စကားတီးတိုးပြောလိုက်ရာတွင် တံခါးကြီးသည် ရုတ်တရက် ပွင့် လာလေ၏။ ပထမံသိန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော နောက်ပါများ အား ငွေမည်၍မည်မျှ ပေးလိုက်ရန် ကျွန်ုပ်အား အမိန့်ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပထမံသိန်းပေးအပ်ထားသော ငွေထုတ်ကြီးကို ဖြေ၍ ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းလိုက်ရာ တွင် နောက်ပါများလည်း တံခါးဝမှ လှည့်၍ ပြန်သွားကြလေ၏။

ထို့နောက် ပထမံသိန်းက ကျွန်ုပ်အား လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် ဤလူကား ကျွန်ုပ်၏ ကပွိယဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဝင်ပါစေဟု ပြောရာတွင်၊ တရုတ်ဘုန်းကြီး သည် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံးကို ဝင်ခွင့်ပြုသဖြင့် တံခါးပေါက်မှ ဝင်သွားကြရ လေ၏။

ကျောင်းတော်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ကို သွင်းခဲ့သော ဦးပဇွင်းသည် အခန်းကြီးတစ်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွား၍ ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းရန် ပြောခဲ့ပြီးလျှင် အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်သွားလေ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ အလွန်တရာ အိုမင်းလှသော ဘုန်းကြီးအိုကြီး တစ်ပါးကို ဦးပဇွင်းနှစ်ပါးတွဲလျက် အတွင်းဆောင်မှ ပေါ်ထွက်လာကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ပထမံသိန်းတို့သည် ကြမ်း၌ ဦးခိုက်လျက် ကန်တော့ကြ၏။

“အသင် မည်သူဖြစ်သနည်း”

“ဟန်ကောင်မြို့မှ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်ပါသည်။ တိဘက်ပြည် မဟာယနဂိုဏ်း အစည်းအဝေးသို့ သွားရမည်ဖြစ်ပါ၍ အရှင်ဘုရားထံ၌ သိသင့်သိထိုက်သော အကြောင်းအရာများကို လျှောက်ထားစုံစမ်းရန်အတွက် ခြေတော်ဦးခိုက် ဝင်ရောက် ကန်တော့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော် လာရောက်မည့်အကြောင်းကို အရှင် ဘုရား သိနှင့်တော်မူပြီးဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်”

“ဟန်ကောင်မြို့မှ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်ကြောင်းကို သက်သေခံပစ္စည်း တစ်စုံ တစ်ရာ ပါရှိသလော”

“ပါရှိပါသည် ကြည့်တော်မူပါ”

ထို့နောက် ပထမံသိန်းသည် ကတ္တီပါအိတ်နှင့် ထည့်ထားသော ဆင်စွယ် ကြုတ်ကို ထုတ်၍ ဘုန်းကြီးအိုကြီး၏လက်သို့ ပေးအပ်လေရာ၊ ဘုန်းကြီးအိုကြီး

သည် ထိုကြုတ်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် “လုံလောက်သော သက်သေခံပစ္စည်းကို မြင်ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ် စိတ်ကျေနပ်ပါပြီ။ အလိုရှိသလောက် ဤကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သိရှိရသမျှကိုလည်း သွန်သင်ပြောပြလိုက်ပါမည်။ ယနေ့မှာ အချိန်ကုန်ပြီဖြစ်သောကြောင့် နက်ဖြန်မှ ကျွန်ုပ် ပြောပြပါမည်။ ဤညဉ့်အတွက် ဤကျောင်း၌ပင် သီတင်းသုံးစေလိုပါသည်”

“အစည်းအဝေးအတွက် ရက်မနည်းလှသောကြောင့် အလျဉ်မလိုလှသေးပါ။ နက်ဖြန်မှပင် သွန်သင်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား”

ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးသည် အနီး၌ရှိသော ဦးပဇွင်းတစ်ပါးအား ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ တည်းခိုရန်အခန်းကို လိုက်၍ပြစေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုရမည့် အခန်းမှာ သုံးထပ်ကျောင်းကြီး၏ အမြင့်ဆုံးသော အထပ်၌တည်ရှိသော အခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်ချေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ကြပြီးနောက် ပထမသိန်းသည် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် ရင်းနှီးရလေအောင် စကားစမြည်ပြောမည်ဟု ဘုန်းကြီးအိုကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဤမျှလောက် ကြီးမားသော ကျောင်းတော်ကြီး အကြောင်းကို ကြားရုံမျှ မကြားဖူးသည်နှင့် အတွင်းသို့ ရောက်ခွင့်ရသော ထိုအချိန်ကို အကောင်းဆုံး အသုံးချမည် အကြံနှင့် နှံ့စပ်အောင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုအံ့ဟု ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

အောက်ဆုံးအထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ၂၀ ကျော်ခန့်ရှိသော ဦးပဇွင်းများသည် သင်အံလေ့ကျက်လျက်ရှိသော စာအုပ်များကို ချထား၍ ဝတ္ထုပုံပြင်များ ပြောလျက် တဝါးဝါး ရယ်မောနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် ဝင်ရောက်နားထောင်လေ၏။

ထိုအခိုက် တစ်ပါးသော ဦးပဇွင်းသည် တစ္ဆေပုံဝတ္ထုများကို ပြောလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း တတ်သ၍ မှတ်သ၍ ကြလိုသောဆန္ဒနှင့် ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသော သရဲဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ထိုသူ၏ ဝတ္ထုအဆုံးတွင် အခွင့်တောင်း၍ ပြောပြလေ၏။ ဝတ္ထုအဆုံး၌ အားလုံးသော ဦးပဇွင်းများက ယနေ့ပြောကြသော ဝတ္ထုများအနက် တွင် ကျွန်ုပ်ဝတ္ထုသည် အကောင်းဆုံးသော ဝတ္ထုဖြစ်ကြောင်း ဆူညံစွာ ဩဘာပေးလျက် ဆုံးဖြတ်ကြရာတွင် နောက်ဆုံးပြောခဲ့သော ဦးပဇွင်းသည် ကျွန်ုပ်ကို မနာလိုသောသဘောနှင့် မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်နေရာမှ အံ့အားသင့်သော အမူအရာနှင့် စိုက်၍ကြည့်နေ၏။

ထိုသူ စိုက်ကြည့်နေခြင်းကို ကျွန်ုပ်မြင်ရသောအခါ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ပေနည်းဟု ထိုသူ၏မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်မိရာတွင် ကျွန်ုပ်မြင်ဖူးသော လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ရုတ်တရက် သတိရသည်နှင့် ရင်ထဲ၌ ရုတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထိုသူကလည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ တုန်လှုပ်ခြင်းတည်းဟူသော အခြင်းအရာကို ရိပ်မိဟန်ရှိ၏။ အခြားသော ဦးပဉ္စင်းများသည် ကျွန်ုပ်အား နောက်ထပ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပြောပါရန် တိုက်တွန်းလျက်ရှိကြစဉ် ထိုဦးပဉ္စင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ နောက်သို့ တိတ်တဆိတ်လာ၍ လက်ဝဲဘက် အင်္ကျီလက်ကို အမှတ်တမဲ့ လှန်လိုက်ရာတွင် လေးသစ်ခန့်အလျားရှိသော အမာရွတ်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်ကို မြင်သွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားသည်နှင့် အားလုံးသော ဦးပဉ္စင်းများသည် စာအုပ်များကို ယူ၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာမူ ကျွန်ုပ်ကို သိဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသည့်အတွက် အကြံအစည်အားလုံး ပေါ်ပေါက်ချေတော့မည်လောဟု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုဦးပဉ္စင်းမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်က ဟောင်ကောင်မြို့၌ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ကျွန်ုပ်တည်းခိုလျက်ရှိစဉ် အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်၍ ပစ္စည်းများကို ခိုးယူနေခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်နိုးလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြရာတွင် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဓားနှင့်ထိုး၍ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသော ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဝရမ်းပြေးများသည် ကျောင်းတော်၌ ခိုအောင်း၍ သင်္ကန်းဝတ်နေခဲ့ပါလျှင် ပုလိပ်တို့၏ ဘေးရန်မှ လုံခြုံသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဤနည်းအားဖြင့် အစိုးရအပြစ်ဒဏ်မှ ရှောင်တိမ်းကြသော သူတို့၏ အရေအတွက်မှာ မြန်မာပြည်ထက်ပင် မြောက်မြားလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ပေးထားသော အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သော အခါ၌ ပထမံသိန်းသည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်နေနှင့်ပြီးဖြစ်သဖြင့် အဘယ်သို့ သွားနေကြောင်းနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးမြန်းရာတွင် ကျွန်ုပ်က ဝရမ်းပြေး ဦးပဉ္စင်းနှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောပြရလေ၏။

ထိုအခါ ပထမံသိန်းသည် ကျွန်ုပ်အတွက်ကြောင့် မိမိတို့အကြံအစည် ပျက်ပြားချေတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေခြင်းအတွက် အမျက်ထွက်ဟန်ရှိသော်လည်း

mgyoe.com